യൂണിറ്റ് – 6
കവിത

ഉള്ളടക്കം

6.0 ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ

6.1 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

പാഠം 1 : ഗാന്ധാരീവിലാപം

6.2 പദബോധനം

6.3 ആശയസംഗ്രഹം

6.4 കവിപരിചയം

6.5 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

6.6 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

പാഠം 2 : നളചരിതം (രണ്ടാംദിവസം)

6.7 പദബോധനം

6.8 ആശയസംഗ്രഹം

6.9 കവിപരിചയം

6.10 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

6.11 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

പാഠം 3 : ദുരവസ്ഥ

6.12 പദബോധനം

6.13 ആശയസംഗ്രഹം

6.14 കവി പരിചയം

6.15 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

6.16 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

പാഠം 4 : പഥികന്റെ പാട്ട്

6.17 പദബോധനം

6.18 ആശയസംഗ്രഹം

6.19 കവി പരിചയം

6.20 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

6.21 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

പാഠം 5 : ഉപ്പ്

6.22 പദബോധനം

6.23 ആശയസംഗ്രഹം

6.24 കവിപരിചയം

6.25 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

6.26 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

പാഠം 6 : ഒരു പാട്ട് പിന്നെയും

6.27 പദബോധനം

6.28 ആശയസംഗ്രഹം

6.29 കവിപരിചയം

ignou THE PEOPLE'S UNIVERSITY

6.30 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക
6.31 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

പാഠം 7 : മൊബൈൽ ഫോൺ
6.32 പദബോധനം
6.33 ആശയസംഗ്രഹം
6.34 കവിപരിചയം
6.35 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

6.0 ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങൾ

മലയാളസാഹിത്യത്തെ പൊതുവെ രൂപപരമായ വ്യത്യാസത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ 'ഗദ്യ'മെന്നും 'പദ്യ'മെന്നും രണ്ടായി തിരിക്കാം. ഛന്ദോമുക്തമായ സാഹിത്യരൂപത്തിന് ഗദ്യമെന്നും ഛന്ദോബദ്ധമായ രൂപത്തിന് പദ്യമെന്നും സാമാന്യേന പറയാം. അനുഭൂതിയുടെ അതിസൂക്ഷ്മതലങ്ങളിലേക്ക് അനുവാചകനെ നയിക്കുന്ന സംക്ഷിപ്തമായ സാഹിത്യരൂപമാണല്ലോ കവിത. രൂപപരമായി കവിത പദ്യത്തോടു സമാനമാണെങ്കിലും കവി കേവലം ഒരു പദ്യമെഴുത്തുകാരനല്ല. ഗദ്യത്തിലോ പദ്യത്തിലോ കവിത എഴുതാവുന്നതാണ്. ഗദ്യരൂപത്തിൽ എഴുതപ്പെട്ട ഒരു ചെറുകഥ അപൂർവ്വമായിട്ടെങ്കിലും കവിതയെക്കാൾ ഭാവോദ്ദീപകമായി അനുഭവപ്പെട്ടുകൂടായ്കയില്ല. കവിതയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കാവ്യഗുണത്തിനാണ് രൂപത്തെക്കാൾ പ്രാധാന്യം.

ക്രിസ്തുവർഷം 8-ാം നൂറ്റാണ്ടോടുകൂടി എഴുതപ്പെട്ടതെന്നു കരുതുന്ന 'രാമചരിതം' എന്ന അതിപ്രാചീന പാട്ടുകൃതി മുതൽ ആരംഭിക്കുന്ന മലയാളകാവ്യശാഖ, കണ്ണശ്ശകവികൾ, ചെറുശ്ശേരി, തുഞ്ചത്ത് എഴുത്തച്ഛൻ, കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ആധുനിക കവിത്രയമായ ആശാൻ, ഉള്ളൂർ, വള്ളത്തോൾ; ഗാനഗന്ധർവ്വനായ ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ള എന്നിവരിലൂടെ വളർന്നു പന്തലിച്ച് വർത്തമാനകാലത്തെ അത്യന്താധുനിക കവികൾ വരെ എത്തിനിൽക്കുന്നു. ഇവരിൽ ആധുനിക മലയാളഭാഷയുടെ പിതാവ് എന്നറിയപ്പെടുന്ന തുഞ്ചത്ത് രാമാനുജൻ എഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ കാവ്യകലയിലൂടെ മലയാളഭാഷയെ പൊതുവായും മലയാള കാവ്യശാഖയെ പ്രത്യേകിച്ചും അഭൂതപൂർവ്വമായ ഒരു സാംസ്കാരികോജസ്സിനും ഉന്നമനത്തിനും വിധേയമാക്കി. ഡോ. എം. ലീലാവതിയുടെ നിരീക്ഷണത്തിൽ, സാംസ്കാരികമായ ഉപരിതല ജീർണതയിലും ആത്മീയമായ അന്തസ്തല ജീർണതയിലും ആണ്ടുപോയ അന്നത്തെ കേരളജനതയെ എഴുത്തച്ഛൻ തന്റേതുമാത്രമായ കാവ്യശൈലിയിലൂടെ ആദ്ധ്യാത്മികവും സാംസ്കാരികവുമായ ഔന്നത്യത്തിലേക്ക് സമുദ്ധരിച്ചു. "രണ്ട് എവറസ്റ്റുകൾ ഉള്ള ഹിമാലയം പോലെ" എഴുത്തച്ഛൻ ഇന്നും മലയാളികളുടെ മനസ്സിൽ അത്ഭുതാത്മകവും അസാധാരണവുമായ ഒരു പ്രതിഭാസമായി ഉയർന്നുനില്ക്കുന്നു.

എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലം മുതൽ ഇന്നോളം മലയാളകാവ്യശാഖയിലുണ്ടായ വിവിധങ്ങളായ പരിണാമദശകളെ പ്രാതിനിധ്യസ്വഭാവത്തോടുകൂടി പഠിക്കാനുതകുന്ന പാഠഭാഗങ്ങളാണ് ഇവിടെ ചേർത്തിരിക്കു

ന്നത്. വിദ്യാർത്ഥികൾ മലയാളകവിതാസാഹിത്യശാഖയുടെ വികാസപരിണാമങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഏകദേശ ജ്ഞാനം നേടുന്നതോടൊപ്പം കാവ്യഭാഷാപ്രയോഗങ്ങൾ, കല്പനാവൈചിത്ര്യം, കാവ്യമാതൃകകൾ, ബിംബകല്പനകൾ, കാവ്യശൈലീവൈവിദ്ധ്യങ്ങൾ, കാവ്യാനുഭൂതിയിലൂടെ അനുഭവവേദ്യമാകുന്ന സൗന്ദര്യാസ്വാദനം എന്നിവകൂടി ശ്രദ്ധിച്ചു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്നതും പഠനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യലക്ഷ്യങ്ങളിൽപ്പെടുന്നു.

6.1 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

അനിവാര്യമായിരുന്ന കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധവും കഴിഞ്ഞു. ഇരുപക്ഷത്തും നിരവധിപേർ നിഷ്കരുണം കൊലചെയ്യപ്പെട്ടു. കൗരവർ ഒന്നടങ്കം യുദ്ധഭൂമിയിൽ മരിച്ചുവീണു. ഇതറിഞ്ഞ കൗരവമാതാവ് തന്റെ മക്കളെയും മറ്റ് പ്രിയജനങ്ങളെയും അവസാനമായി ഒരു നോക്കു കാണുന്നതിനായി (മൃതശരീരങ്ങളാണെങ്കിൽപ്പോലും) ആഗ്രഹിച്ചു. അതിനായി അവർ സഞ്ജയനോടൊപ്പം കുരുക്ഷേത്രത്തിലെത്തി. ഭർത്താവിനില്ലാത്ത കാഴ്ച തനിക്കും വേണ്ട എന്നു തീരുമാനിച്ച് വിവാഹദിവസംതന്നെ തന്റെ കണ്ണുകൾ മൂടിക്കെട്ടിയ സ്ത്രീയാണ് ഗാന്ധാരി. കുരുക്ഷേത്രത്തിലെ കാഴ്ചകൾ തന്റെ നഗ്നനേത്രങ്ങളാൽ കാണണമെന്ന ശക്തമായ തോന്നലിൽ അവരാദ്യമായി തന്റെ കണ്ണിലെ കെട്ടഴിച്ചു. മുന്നിലെ ദാരുണ കാഴ്ചകൾ കണ്ട് ഹൃദയം പൊട്ടി വിലപിക്കുന്നതാണ് പാഠസന്ദർഭം.

പാഠം 1 : ഗാന്ധാരീവിലാപം

കണ്ടീലയോ നീ മുകുന്ദാ! ധരണിയി-
ലുണ്ടായ മന്നരിൽ മുമ്പൻ ഭഗദത്തൻ
തൻകരിവീരനരികേ ധനുസ്സുമായ്
സംക്രന്ദനാത്മജനെയ്ത ശരത്തിനാൽ
വീണിതല്ലോ കിടക്കുന്നു ധരണിയിൽ
ശോണിതവുമണിഞ്ഞയ്യോ ശിവ! ശിവ!
നല്ല മരതകക്കല്ലിനോടൊത്തൊരു
കല്യാണരൂപൻ കുമാരൻ മനോഹരൻ
ചൊല്ലെഴുമർജ്ജുനൻ തന്റെ തിരുമകൻ
വല്ലവീവല്ലഭ! നിന്റെ മരുമകൻ.
കൊല്ലാതെ കൊള്ളാഞ്ഞതെന്തവൻതന്നെ നീ
കൊല്ലിക്കയത്രേ നിനക്കു രസമെടോ!
അല്ലലാകുന്നിതേ കണ്ടതോറുമിനി-
ക്കൊല്ലായ്കിലും പൊളിയല്ലിതു ദൈവമേ!
മന്ദസ്മിതം പൂണ്ടു സുന്ദരമാം മുഖ-
മിന്ദീവരേക്ഷണാ! കണ്ടാൽ പൊറുക്കുമോ?
എത്രയും ബാലയായ് മേവിനോരുത്തര
ചിത്തമുഴന്നലറുന്നതു കാൺക നീ.

സുന്ദരിയായ സുഭദ്രയും ഭൂമിയിൽ
ക്രന്ദനം ചെയ്തുരുളുന്നതു കാൺക നീ.
അല്ലൽ പൂണ്ടിങ്ങനെ ഞങ്ങൾ കേഴുന്നതി-
ലില്ലയോ ഖേദം ചെറുതു നിന്മാനസേ?
കല്ലുകൊണ്ടോ മനം താവകമാകില-
ക്കല്ലിനുമാർദ്രതയുണ്ടിതു കാണുമ്പോൾ.
അല്ലേ! ഘടോത്ക്കചനായ ഭീമാത്മജ-
നല്ലോ കിടക്കുന്നതങ്ങതിനപ്പുറം.
നീലമലപോലെ കർണ്ണൻ പ്രയോഗിച്ച
വേലും തറച്ചവൻ കാലൻപുരി പുക്കാൻ.
കണ്ഠം മുറിഞ്ഞു ജയദ്രഥൻ തന്നുടൽ
കണ്ടാലുമർജ്ജുനനെയ്ത ശരത്തിനാൽ
എന്മകൾ ദുശ്ശള കേഴുന്നതോർത്തുള്ളി-
ലെന്മനം വെന്തുരുകുന്നു ശിവ! ശിവ!
ദ്രോണരെ സംസ്കരിച്ചോരു നിലമതാ
കാണായതാരണനായതതല്ലയോ?
ധൃഷ്ടതയുള്ള ധൃഷ്ടദ്യുമ്നനേറ്റവും
ശിഷ്ടനായോരു ഗുരുവിനെക്കൊല്ലുവാൻ
മറ്റൊരുത്തന്നു തോന്നീടുമോ മാനസേ
മുറ്റുമിവനൊഴിഞ്ഞോർക്കിൽ മഹാമതേ!
അയ്യോ! പുനരതിനങ്ങേപ്പുറത്തതാ
മെയ്യഴകുള്ള ദുശ്ശാസനനെന്മകൻ!
നീയെന്തിവണ്ണമെൻ മാധവാ! കാട്ടുവാൻ?
തീയതു കത്തുന്നിതെന്നുള്ളിലീശ്വരാ!
മാരുതി കീറിപ്പിളർന്നു കുടിച്ചോരു
മാറിടം കണ്ടാൽ പൊറുക്കുമോ പൈതലേ!
മാറുമോ കണ്ണുനീരിന്നെനിക്കുണ്ടായ-
താറുമോ ശോകമെന്മാനസേ ഗോപതേ!
എന്റെ മകൻ ദുരിയോധനൻതന്മകൻ-
തന്റെ ശരീരമതല്ലോ ദയാനിധേ!
ലക്ഷണമുള്ളൊരു പൈതലാമെന്നുടെ
ലക്ഷണാ നീയും ചതിച്ചിതോ ഞങ്ങളെ?
കണ്ണുകൊണ്ടിങ്ങനെ കാണേണമെന്നതു-
മുണ്ണികളെ,യെനിക്കെന്തിതു തോന്നുവാൻ?
കർണ്ണനാമംഗനരാധിപനെന്നുടെ-
യുണ്ണികൾക്കേറ്റം പ്രധാനനായുള്ളവൻ
കുണ്ഡലമറ്റതാ വേറേ കിടക്കുന്നു
ഗണ്ഡസ്ഥലമതാ പിന്നെയും മിന്നുന്നു.
വില്ലാളികൾ മുമ്പനായവൻ തന്നുടെ

വില്ലിതാ! വേറേ കിടക്കുന്നതീശ്വരാ!
കണ്ടാൽ മനോഹരനാമവൻ തന്നുടൽ
കണ്ടാലുമമ്പോടു നായും നരികളും
ചെന്നു കടിച്ചുവലിക്കുന്നതിങ്ങനെ-
വന്നതിനെന്തൊരു കാരണം ദൈവമേ!
പൂരിച്ച ഖേദാൽ കരം മടിയിൽ ചേർത്തു
ഭൂരിശ്രവാവിൻ പ്രണയിനി കേഴുന്നോൾ.
ഉന്മൂലനാശനകാരണനാകിയ-
ദുർമ്മതിവീരൻ ശകുനിയുടെയുടൽ
പക്ഷികൾ തങ്ങൾക്കു ഭക്ഷണമാക്കിനാൻ
പക്ഷമായുള്ളതു കണ്ടീലയോ ഹരേ!
ഉണ്ണീ! മകനേ! ദുരിയോധന! തവ
പൊന്നിൻകിരീടവും ഭൂഷണജാലവും
ഉമ്പർകോനൊത്തൊരു വമ്പും പ്രതാപവും
ഗംഭീരമായൊരു ഭാവവും ഭംഗിയും
ഇട്ടും കളഞ്ഞുടനെന്നെയുമെത്രയു-
മിഷ്ടനായീടും പിതാവിനെത്തന്നെയും
പെട്ടെന്നുപേക്ഷിച്ചു പൊയ്ക്കൊണ്ടതെങ്ങു നീ?
പൊട്ടുന്നിതെന്മനം കണ്ടിതെല്ലാമഹോ!
പട്ടുകിടക്ക മേലേ കിടക്കുന്ന നീ
പട്ടുകിടക്കുമാറായിതോ ചോരയിൽ!
പുഷ്ടകോപത്തോടു മാരുതി തച്ചുടൻ
പൊട്ടിച്ചു കാലുമൊടിച്ചുകൊണ്ടിങ്ങനെ
കണ്ടുകൂടായെനിക്കെന്നു ഗാന്ധാരിയും
മണ്ടിനാൾ വീണാളുരുണ്ടാൾ തെരുതെരെ.
പിന്നെ മോഹിച്ചുണർന്നാൾ പൊടുക്കനെ
ഖിന്നത പൂണ്ടു കരഞ്ഞവൾ ചൊല്ലിനാൾ:
ഇത്ര കുടിലതയുണ്ടായൊരുത്തനെ-
പ്പൃത്ഥ്വിയിലിങ്ങനെ കണ്ടീല കേശവ!
പാങ്ങായൊരുപുറം നിന്നു നീ പോരതിൽ
നീങ്ങാതഭിമാനികളായ ഭൂപരെ
രണ്ടുപുറത്തുമുള്ളോർകളെക്കൊല്ലിച്ചു-
കൊണ്ടതു മറ്റാരുമല്ല നീയെന്നിയേ.
എന്തിന്നു മറ്റുള്ളവരെപ്പറയുന്നു
ചിന്തിക്കിൽ നിൻ മറിമായമിതൊക്കെയും
ഗാന്ധാരി പിന്നെയും ചൊന്നാൾ മുകുന്ദനോ-
ടാന്തരമിത്രയുള്ളോരു നീയും തവ
വംശവും കൂടെ മുടിഞ്ഞുപോമില്ലൊരു-
സംശയം മൂന്നു പന്തീരാണ്ടു ചെല്ലുമ്പോൾ

ignou
THE PEOPLE'S
UNIVERSITY

6.2 പദബോധനം

മുകുന്ദൻ	-	ശ്രീകൃഷ്ണൻ
ധരണി	-	ഭൂമി
മന്നൻ	-	രാജാവ്
കരി	-	ആന
കരിവീരൻ	-	ആനകളിൽ ശ്രേഷ്ഠൻ
അരികെ	-	സമീപത്ത്
ധനുസ്സ്	-	വില്ല്
സംക്രന്ദനൻ	-	ഇന്ദ്രൻ
ആത്മജൻ	-	പുത്രൻ
സംക്രന്ദനാത്മജൻ	-	ഇന്ദ്രപുത്രൻ (അർജ്ജുനൻ)
ശരം	-	അമ്പ്
ശോണിതം	-	രക്തം
മരതകം	-	നവരത്നങ്ങളിലൊന്ന് (നിറം പച്ച)
കല്യാണരൂപൻ	-	സുന്ദരൻ
കുമാരൻ	-	കൗമാരപ്രായത്തിലുള്ളവൻ
ചൊല്ലെഴും	-	കീർത്തികേട്ട
വല്ലവി	-	ഗോപസ്ത്രീ
വല്ലഭൻ	-	ഭർത്താവ്
വല്ലവീവല്ലഭൻ	-	ഗോപസ്ത്രീകൾക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവൻ (ശ്രീകൃഷ്ണൻ)
കൊള്ളുക	-	സ്വീകരിക്കുക
അല്ലൽ	-	ദുഃഖം
പൊളി	-	കള്ളം
മന്ദസ്മിതം	-	പുഞ്ചിരി
ക്രന്ദനം ചെയ്ത്	-	കരഞ്ഞ്
ഇന്ദീവരം	-	കരിങ്കൂവളം
ഇന്ദീവരേക്ഷണൻ	-	ശ്രീകൃഷ്ണൻ
ബാല	-	ഇളം പ്രായത്തിലുള്ളവൾ
മേവുക	-	വസിക്കുക/സ്ഥിതിചെയ്യുക
ചിത്തം	-	മനസ്സ്
അല്ലൽപൂണ്ട്	-	ദുഃഖിച്ച്
കേഴുക	-	കരയുക
ഖേദം	-	ദുഃഖം
മാനസേ	-	മനസ്സിൽ
താവകം	-	അങ്ങയുടെ
ആർദ്രത	-	അലിവ്
ഭീമാത്മജൻ	-	ഭീമപുത്രൻ (ഘടോൽക്കചൻ)

വേല്	-	അമ്പ്
പുരി	-	പട്ടണം
പുക്കാൻ	-	അവൻ പ്രവേശിച്ചു
കണ്ഠം	-	കഴുത്ത്
ഉടൽ	-	ശരീരം
എന്മകൾ	-	എന്റെ മകൾ
കേഴുക	-	കരയുക
സംസ്കരിക്കുക	-	അടക്കംചെയ്യുക
ആരണൻ	-	ബ്രാഹ്മണൻ
മെയ്യഴക്	-	ശരീരഭംഗി
ഇവണ്ണം	-	ഇപ്രകാരം
മാധവൻ	-	ശ്രീകൃഷ്ണൻ
ഉള്ള്	-	മനസ്സ്
മാരുതി	-	മരുത്തിന്റെ പുത്രൻ/വായുപുത്രൻ/ഭീമസേനൻ
മാറിടം	-	നെഞ്ച്
പൊറുക്കുക	-	ക്ഷമിക്കുക
ആറുക	-	ശമിക്കുക/ഇല്ലാതാവുക
ശോകം	-	ദുഃഖം
എന്മാനസേ	-	എന്റെ മനസ്സിൽ
ഗോപതി	-	പശുപാലൻ/ശ്രീകൃഷ്ണൻ
ദയാനിധേ	-	ദയയ്ക്ക് ഇരിപ്പിടമായിട്ടുള്ളവനേ
പൈതൽ	-	കുട്ടി
ധൃഷ്ടത	-	ധാർഷ്ട്യം/അഹങ്കാരം
അംഗനരാധിപൻ	-	അംഗരാജ്യത്തെ രാജാവ്
കുണ്ഡലം	-	കർണാഭരണം
ഗണ്ഡസ്ഥലം	-	കവിൾത്തടം
മുമ്പനായവൻ	-	സമർത്ഥനായവൻ
അമ്പോട്	-	സന്തോഷത്തോടെ
പൂരിച്ച	-	നിറഞ്ഞ
കരം	-	കൈ
പ്രണയിനി	-	പ്രിയപ്പെട്ടവൾ
ഉന്മൂലനാശനം	-	വേരോടെ നശിക്കൽ/പൂർണമായ നാശം
ദുർമ്മതി	-	ദുർബുദ്ധി
ഭൂഷണജാലം	-	ആഭരണങ്ങളുടെ കൂട്ടം
പക്ഷമായുള്ളത്	-	ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്
ഉമ്പർ	-	ദേവന്മാർ
കോൻ	-	രാജാവ്

ഉമ്പർകോൻ	-	ദേവേന്ദ്രൻ
പട്ടുകിടക്കുക	-	മരിച്ചുകിടക്കുക
ചോര	-	രക്തം
പുഷ്ടകോപം	-	വർദ്ധിച്ച കോപം
മണ്ടിനാൾ	-	അവൾ ഓടി
വീണാൾ	-	അവൾ വീണു
ഉരുണ്ടാൾ	-	അവൾ ഉരുണ്ടു
തെരുതെരെ	-	വീണ്ടും വീണ്ടും
മോഹിച്ചുണർന്നാൾ	-	അവൾ മോഹത്തിൽനിന്നുണർന്നു
പൊടുക്കനെ	-	പെട്ടെന്ന്
ഖിന്നത	-	ദുഃഖം
കുടിലത	-	വക്രത
പൃഥ്വി	-	ഭൂമി
പാങ്ങ്	-	ഭാഗം
പോര്	-	യുദ്ധം
ചിന്തിക്കിൽ	-	ചിന്തിക്കുകയാണെങ്കിൽ
ചൊന്നാൾ	-	അവൾ പറഞ്ഞു
മുടിഞ്ഞുപോവുക	-	നശിച്ചുപോവുക
പന്തീരാണ്ട്	-	പന്ത്രണ്ട് വത്സരം

6.3 ആശയസംഗ്രഹം

അല്ലയോ മുകുന്ദാ, ഭൂമിയിലുണ്ടായിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാരിൽ ശ്രേഷ്ഠനായ ഭഗദത്തൻ ഇന്ദ്രപുത്രനായ അർജ്ജുനൻ എയ്ത ശരംകൊണ്ട് രക്തത്തിൽ കുളിച്ച് തന്റെ കൊമ്പനാനയുടെ അരികിൽ വില്ലുമായി ഭൂമിയിൽ വീണുകിടക്കുന്നത് നീ കാണുന്നില്ലേ? കഷ്ടം! കഷ്ടം! മരതകക്കല്ലുപോലെ ശോഭിക്കുന്നവനും സുന്ദരനും മംഗളരൂപനുമായ കീർത്തികേട്ട അഭിമന്യു, അർജ്ജുനന്റെ പുത്രനും ഗോപികമാരുടെ പ്രിയപ്പെട്ടവനുമായ നിന്റെ മരുമകനുമാണ്. അവനെ നീ എന്തുകൊണ്ടാണ് കൊലയ്ക്കുകൊടുക്കാതെ രക്ഷിക്കാഞ്ഞത്? നിനക്കു കൊല്ലിക്കലിലാണല്ലോ രസം. ഇതൊക്കെകണ്ടിട്ട് സത്യമായും എനിക്ക് സങ്കടം സഹിക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. മരണത്തിലും ചെറുപുഞ്ചിരിയോടെ കിടക്കുന്ന സുന്ദരമായ ആ മുഖം കണ്ടാൽ കരിങ്കൂവളപ്പൂവിന്റെ മിഴിയോടുകൂടിയവനേ (കൃഷ്ണാ) ആർക്കാണ് സഹിക്കാനാവുന്നത്? ഭർത്തൃവിയോഗത്താൽ ഇളംപ്രായക്കാരിയായ ഉത്തര ചങ്കുപൊട്ടിക്കരയുന്നത് നീ കാണുക. പുത്രവിയോഗംപൂണ്ട സുഭദ്ര സങ്കടത്താൽ ഭൂമിയിൽക്കിടന്നുരുണ്ട് കരയുന്നതും നീ തന്നെ കാണുക. ഞങ്ങൾ സ്ത്രീകൾ ഇങ്ങനെ സങ്കടത്താൽ പൊട്ടിക്കരയുന്നതിന് ഒരല്പംപോലും ദുഃഖം നിന്റെ മനസ്സിലില്ലയോ? നിന്റെ മനസ്സെന്താണ് കല്ലുകൊണ്ടാണോ നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇനി അങ്ങനെയാണെങ്കിൽത്തന്നെ ആ കല്ലിനുപോലും ഈ കാഴ്ച കാണുമ്പോൾ അലിവുണ്ടാകുമെന്നത് തീർച്ചയാണ്.

അല്ലേ, ഭീമപുത്രനായ ഘടോൽക്കചനാണല്ലോ അതിനുമപ്പുറത്ത് കിടക്കുന്നത്. കർണ്ണൻ പ്രയോഗിച്ച അമ്പേറ്റ് കാലപുരിയിൽ പ്രവേശിച്ച അവന്റെ ശരീരം നീലമലപോലെ അതാ കിടക്കുന്നു. അർജ്ജുനന്റെ അമ്പേറ്റ് കഴുത്ത് മുറിഞ്ഞ് കിടക്കുന്ന ജയദ്രഥന്റെ ശരീരം നീ കണ്ടാലും. എന്റെ മകൾ ദുശ്ശള തന്റെ ഭർത്താവായ ജയദ്രഥന്റെ വേർപാടോർത്ത് കരയുന്ന രംഗം ഓർക്കുമ്പോൾപോലും എന്റെ മനസ്സ് വെന്തുരുകുകയാണ്. കഷ്ടം! കഷ്ടം!

ആ കാണുന്നത് മഹാബ്രാഹ്മണനായ ദ്രോണരെ സംസ്കരിച്ച നിലം തന്നെയാണല്ലോ അല്ലേ? ഗർവ്വിഷ്ഠനായ (അഹങ്കാരിയായ) ധൃഷ്ടദ്യുമ്നനല്ലാതെ ഏറ്റവും ആദരണീയനായ ആ ഗുരുവിനെ കൊല്ലാൻ മറ്റാർക്കെങ്കിലും മനസ്സിൽപോലും ഓർക്കാൻ കഴിയുമോ മഹാത്മാവേ.

അയ്യോ, അതിനുമപ്പുറത്ത് എന്റെ സുന്ദരനായ മകൻ ദുശ്ശാസനനാണല്ലോ കിടക്കുന്നത്. എന്താണ് മാധവാ നീ ഇപ്രകാരം ചെയ്തത്. എന്റെ ഉള്ളിലിതാ തീയാണു കത്തുന്നത്. ഭീമൻ കീറിപ്പിളർന്നു ചോരകുടിച്ച ആ മാറിടം കണ്ടാൽ സഹിക്കാനാവുമോ കുഞ്ഞേ. ഇന്ന് എനിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഈ കണ്ണുനീർ (ദുഃഖം) എന്നെങ്കിലും മാറുമോ, എനിക്കിന്നുണ്ടായിരിക്കുന്ന ഈ ദുഃഖം എന്നെങ്കിലും തീരുമോ? അല്ലയോ പശുപാലാ (ശ്രീകൃഷ്ണാ) എന്റെ മകനായ ദുര്യോധനന്റെ മകന്റെ ശരീരമാണല്ലോ ആ കിടക്കുന്നത്. അല്ലയോ ദയാനിധേ (ശ്രീകൃഷ്ണാ) നീയിത് കാണുന്നില്ലേ. ഗുണം തികഞ്ഞവനായ എന്റെ കുട്ടീ, ലക്ഷണാ (ദുര്യോധനന്റെ പുത്രൻ) നീയും ഞങ്ങളെ ചതിച്ചുവോ? (ദുഃഖത്തിലാക്കിയോ?) എന്തുകൊണ്ടാണു മക്കളേ ഇതൊക്കെ കണ്ണുകൊണ്ടു കാണണമെന്നു എനിക്കിന്ന് തോന്നിയത്?

അംഗരാജ്യത്തെ രാജാവും എന്റെ മക്കൾക്ക് ഏറെ പ്രധാനപ്പെട്ടവനുമായ കർണ്ണൻ അതാ മരിച്ചുകിടക്കുന്നു. കുണ്ഡലം വേർപെട്ടു കിടക്കുന്നു. മൃതനായിട്ടുമവന്റെ കവിൾത്തടം ഇപ്പോഴും ശോഭയാർന്നിരിക്കുന്നു. വില്ലാളിവീരനായ അവന്റെ വില്ലിതാ വേറിട്ടു കിടക്കുന്നു. കാഴ്ചയ്ക്ക് സുന്ദരനായ അവന്റെ ശരീരത്തെ നായും നരികളും കടിച്ചുവലിക്കുന്നു. ദൈവമേ ഇങ്ങനെയൊക്കെ അവന് സംഭവിക്കാൻ എന്താണ് കാരണം? വർദ്ധിച്ച സങ്കടംകൊണ്ട് ഭർത്താവിന്റെ കൈകൾ മടിയിൽ ചേർത്ത് ഭൂരിശ്രാവവിന്റെ പ്രണയിനി കരയുന്നു. എല്ലാ നാശത്തിനും കാരണക്കാരനും ദുർബുദ്ധിയുമായ ശകുനിയുടെ ശരീരം പക്ഷികൾ ഭക്ഷണമാക്കിയിരിക്കുന്നു. നിനക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ട ആ കാഴ്ച കാണുന്നില്ലേ കൃഷ്ണാ. മകനേ ദുര്യോധനാ നിന്റെ പൊന്നുകൊണ്ടുള്ള കിരീടവും സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളും ദേവേന്ദ്രനോടൊത്ത കേമത്തവും പ്രതാപവും ഗാംഭീര്യമാർന്ന ഭാവവും ഭംഗിയുമെല്ലാം ഇട്ട് കളഞ്ഞുകൊണ്ടും എന്നെയും നിനക്ക് വളരെയധികം ഇഷ്ടമുണ്ടായിരുന്ന പിതാവിനെപ്പോലും ഉപേക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് പെട്ടെന്ന് നീ എങ്ങാണ് പൊയ്ക്കളഞ്ഞത്? ഇതു കണ്ടിട്ട് എന്റെ മനസ്സ് പൊട്ടിത്തകർന്നു പോവുകയാണ്. പട്ടുകിടക്കയിൽ മാത്രം കിടന്നിരുന്ന നീ വർദ്ധിച്ച കോപത്താൽ ഭീമൻ അടിച്ചുപൊട്ടിച്ച്

ഒടിച്ച കാലുമായി ചോരയിൽ കുതിർന്ന് വെറും തറയിലിങ്ങനെ മരിച്ചു കിടക്കുകയാണല്ലോ. എനിക്കിതൊന്നും കാണാൻ വയ്യാ യെന്ന് പറഞ്ഞ് അവിടെനിന്നുമോടിയ ഗാന്ധാരി വീണ്ടും വീണ്ടും മണ്ണിൽ വീണുരുണ്ടു.

പിന്നെ മോഹനിദ്രയിൽനിന്ന് പെട്ടെന്നുണർന്ന ഗാന്ധാരി ദുഃഖ ത്തോടെ കരഞ്ഞു. എന്നിട്ടവൾ ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: അല്ലയോ കേശവാ ഇത്രയും വക്രബുദ്ധിയായിട്ടുള്ള ഒരുത്തനെ ഈ ഭൂമിയിൽ ഞാൻ വേറെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഈ കുരുക്ഷേത്രയുദ്ധത്തിൽ നീ ഒരു ഭാഗം (പാണ്ഡവരുടെ ഭാഗം) ചേർന്ന് ഉറച്ചുനിന്നു. ആ നീതന്നെ യാണ് രണ്ടുഭാഗത്തുമുള്ള രാജാക്കന്മാരെ കൊല്ലിച്ചതിനു കാരണം. മറ്റാരെയും അതിൽ കുറ്റംപറയാനാവില്ല. ഓർത്താൽ ഇതെല്ലാം നിന്റെ മറിമായം തന്നെയാണ്. ഗാന്ധാരി പിന്നെയും ശ്രീകൃഷ്ണ നോട് പറഞ്ഞു. ഇത്രയും ദുഷ്ടമനസ്കനായ നീയും നിന്റെ വംശവും മുപ്പത്താറ് കൊല്ലം കഴിയുമ്പോൾ മുടിഞ്ഞുപോകും എന്ന തിന് യാതൊരു സംശയവുമില്ല.

മക്കളും മരുമക്കളും ചെറുമക്കളും ഗുരുശ്രേഷ്ഠന്മാരുമെല്ലാം ദാരുണ മായി കൊലചെയ്യപ്പെട്ടുകിടക്കുന്ന ദയനീയ കാഴ്ചയാണ് കുരുക്ഷേ ത്രഭൂമിയിൽ ഗാന്ധാരിക്കുണ്ടായത്. ഇതിനെല്ലാറ്റിനും കാരണക്കാര നായിരിക്കുന്നത് സാക്ഷാൽ ശ്രീകൃഷ്ണനാണെന്നും അവർക്കറി യാം. അതിനാലാണ് മനം നടുക്കുന്ന ഓരോ കാഴ്ചയിലും അവർ കൃഷ്ണനോട് മനംനൊന്ത് കേഴുന്നത്. മുകുന്ദാ, ഇന്ദീവരേക്ഷണാ, വല്ലവീവല്ലഭാ, ദൈവമേ, മഹാമതേ, ഈശ്വരാ, മാധവാ, ഗോപതേ, ദയാനിധേ, ഹരേ, കേശവാ എന്നിങ്ങനെ സന്ദർഭോചിതമായ നിര വധി പേരുകളിലാണ് കൃഷ്ണനെ സംബോധനചെയ്യുന്നത്. ആശ്രയ ത്തിനായി മാത്രമല്ല കുറ്റപ്പെടുത്താനും വിമർശിക്കാനുമെല്ലാം അവർ കൃഷ്ണനെത്തന്നെയാണ് കൂട്ടുപിടിക്കുന്നത്. ഒടുവിൽ എല്ലാ വേർപാടുകളുടെയും ഉത്തരവാദിത്വം കൃഷ്ണനിലാണെന്ന് പറഞ്ഞ് കൃഷ്ണനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ യദുവംശവും മുപ്പത്താറു സംവത്സരം കഴിയുമ്പോൾ മുടിഞ്ഞുപോകുമെന്ന് (തീർത്തും നശി ച്ചുപോകുമെന്ന്) ഗാന്ധാരി മനംനൊന്ത് ശപിക്കുന്നു. മാതാവ്, മുത്ത ശ്ശി, അമ്മായി, ശിഷ്യ, രാജ്ഞി എന്നീ അവസ്ഥകളിലെല്ലാംതന്നെ അവർക്ക് സഹിക്കേണ്ടിവന്ന വേർപാട് വളരെ വലുതാണ്. അതിലു മുപരിയായി ഈ യുദ്ധംകൊണ്ട് സങ്കടക്കടലിൽ വീണുപോയ സകല സ്ത്രീകളുടെയും പ്രതിനിധിയെന്ന നിലയിൽ നിന്നാണ് ഗാന്ധാരി സ്വയം വിലപിക്കുന്നതും ശ്രീകൃഷ്ണനെ ശപിക്കുന്നതും.

6.4 കവിപരിചയം

എഴുത്തച്ഛൻ : ആധുനികമലയാളഭാഷയുടെ പിതാവായി കണക്കാ ക്കുന്നു. മലയാളഭാഷയെയും സാഹിത്യത്തെയും കേരളസംസ്കാര ത്തെയും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിൽ സുപ്രധാന പങ്കുവഹിച്ചു. 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതായി കണക്കാക്കുന്നു. അദ്ധ്യാത്മരാമായ ണം, മഹാഭാരതം എന്നീ കിളിപ്പാട്ടു കൃതികളിലൂടെ ജനഹൃദയങ്ങ ളിൽ ചിരപ്രതിഷ്ഠനേടി. മലപ്പുറം ജില്ലയിലെ തിരൂർ തുഞ്ചൻപറ മ്പിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നാണ് കരുതുന്നത്.

കൃതികൾ : അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ട്, മഹാഭാരതം കിളിപ്പാട്ട്, ഭാഗവതം കിളിപ്പാട്ട്, ഹരിനാമകീർത്തനം, ഇരുപത്തിനാല് വൃത്തം, ചിന്താരത്നം, കൈവല്യനവനീതം തുടങ്ങിയവ

6.5 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

1. "കല്ലുകൊണ്ടോ മനം താവകമാകില-
   ക്കല്ലിന്നുമാർദ്രതയുണ്ടിതു കാണുമ്പോൾ"
   - ഏതെല്ലാം കാഴ്ചകളാണ് ഗാന്ധാരി സൂചിപ്പിക്കുന്നത്?

2. ദുശ്ശാസനന്റെ മൃതശരീരം കണ്ട ഗാന്ധാരിയുടെ ദുഃഖത്തിന്റെ തീവ്രത എന്തായിരിന്നു?

3. "ഗണ്ഡസ്ഥലമതാ പിന്നെയും മിന്നുന്നു" –
   ആരുടെ? അയാളുടെ ദാരുണമായ കിടപ്പിനെ സ്വന്തം വാക്യത്തിൽ വർണ്ണിക്കുക.

4. ദുരോധനന്റെ അന്ത്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഗാന്ധാരിയുടെ വിലാപം സംക്ഷിപ്തമായി വിവരിക്കുക.

6.6 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

വീരസേന പുത്രനായ നളൻ പ്രതാപിയായി രാജ്യം ഭരിക്കുന്ന കാലം സമ്പത്തും സൈന്യവും സകല രാജകീയപ്രൗഢിയും നളന് സ്വന്തമായതിൽ സഹോദരനായ പുഷ്ക്കരന് തികഞ്ഞ അസൂയയുണ്ട്. ലോകസുന്ദരിയായ ദമയന്തിയെ സ്വയംവരം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിച്ചെങ്കിലും കലിക്ക് അതിന് കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതിൽ കുപിതനായ കലി നളദമയന്തിമാരെ തമ്മിൽ അകറ്റാൻ തക്കംപാർത്തുകഴിയവെയാണ് നളന്റെ രാജകീയ പ്രൗഢിയിലും ദമയന്തീ ലബ്ധിയിലും അസഹിഷ്ണുവായ സഹോദരൻ പുഷ്ക്കരനെ പാട്ടിലാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. രണ്ടുപേരും കണ്ടുമുട്ടുന്ന രംഗമാണ് താഴെയുള്ള പാഠഭാഗത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നത്. കഥാപാത്രസൃഷ്ടിയിലും അവരുടെ അന്തർഗ്ഗതങ്ങളെ സസൂക്ഷ്മം വിശകലനം ചെയ്ത് സംഭാഷണങ്ങളിലൂടെ രംഗത്ത് പ്രയോഗിക്കാനുള്ള ഉണ്ണായിവാര്യരുടെ വൈഭവത്തിനുമുദാഹരണമാണ് ഈ പാഠഭാഗം.

പാഠം 2 : നളചരിതം (രണ്ടാംദിവസം)

കഥകളി എന്ന ദൃശ്യകലയുടെ സാഹിത്യരൂപമാണ് ആട്ടക്കഥ. മഹാ ഭാരതം വനപർവ്വത്തിൽ 52 മുതൽ 70 വരെയുള്ള അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ നളചരിതം കഥ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. നാലുദിവസങ്ങളിലായി ഉണ്ണായി വാര്യർ രചിച്ചിരിക്കുന്ന നളചരിതം ആട്ടക്കഥയെ കേരളത്തിലെ ശാകുന്തളം എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. വിദർഭ രാജാവായ ഭീമന്റെ പുത്രിയാണ് ദമയന്തി. നിഷധ രാജാവായ വീരസേനന്റെ പുത്രനാണ് നളൻ. ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ സമർത്ഥനും സത്യസന്ധനുമായ നള ന്റെയും ദമയന്തിയുടെയും ഗുണഗണങ്ങളെല്ലാം എല്ലാ ദിക്കിലും പ്രചരിച്ചു. പരസ്പരം കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും അവരിൽ പ്രണയമുദിച്ചു.

നളന്റെ ഉദ്യാനത്തിൽനിന്നും സ്വർണ്ണവർണ്ണമാർന്ന ഒരു അരയന്നം ദമയന്തിയുടെ അന്തപുരത്തിനുസമീപം എത്തി രാജാവിന്റെ ഗുണഗ ണങ്ങൾ വാഴ്ത്തി. ഭീമരാജാവ് ദമയന്തീ സ്വയംവരം നിശ്ചയിച്ചു. നാരദനിൽ നിന്നും ദമയന്തിയുടെ സൗന്ദര്യത്തെക്കുറിച്ചും സ്വയംവര ത്തെക്കുറിച്ചും അറിഞ്ഞ ഇന്ദ്രൻ, അഗ്നി, വരുണൻ, യമൻ എന്നീ ദേവന്മാർ സ്വയംവരത്തിൽ പങ്കെടുക്കുവാനെത്തി. വഴിയിൽവെച്ച് നളനെ കണ്ട ദേവന്മാർ തങ്ങളിൽ ആരെയെങ്കിലും വേൾക്കണമെന്ന ദൂതുമായി നളനെ ദമയന്തിക്കരികിലേയ്ക്ക് അയച്ചു. പക്ഷേ ദമയന്തി സാക്ഷാൽ നളനെ വരിച്ചു. കലി ദ്വാപരന്മാർ ദമയന്തീസ്വയംവര ത്തിൽ പങ്കെടുക്കാൻ വന്നെങ്കിലും അവർ എത്തിച്ചേരുംമുമ്പേ സ്വയംവരം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിൽ കോപംപൂണ്ട കലി ദ്വാപരന്മാർ നളന്റെ സഹോദരനായ പുഷ്കരനെ ആയുധമാക്കി നളനെയും ദമ യന്തിയെയും വേർപിരിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനായി കലി പുഷ്ക്കരനെ സമീപിക്കുന്നതാണ് പാഠഭാഗം.

പുഷ്കര – കലി സംവാദം

പദം 7 പുഷ്കരൻ :

പ. അരികിൽ വന്നുനിന്നതാരെന്തഭിമതം?
അഖിലമാശു ചൊല്ക.

അ. അറികയില്ലെങ്കിലും അഭിമുഖന്മാരെക്കണ്ടെൻ
മനതാരിലുണ്ടൊന്നുന്മിഷിതം ഝടിതി... (അരി.)

1 ധരണിയിലുള്ളൊരു പരിഷകൾ നളനെച്ചെന്നു കാണും
അവർക്കുവേണ്ടും കാര്യം നളനും സാധിപ്പിക്കും
ദൂരത്തൂന്നാരും വരികയില്ല നമ്മെക്കാൺമാൻ.... (അരി.)

2 നമുക്കില്ലാ നാടും നഗരവും കുടയും ചാമരവും
അമിത്രവീരന്മാരെ അമർക്കും വൻപടയും,
ബാഹുജനെന്നുള്ളതേ നമുക്കൊന്നുള്ളു മുറ്റും... (അരി.)

3 പഴുതേ ഞാനെന്തേ പലവക പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്നൂ
നളനു വേറെ കർമ്മം നമുക്കു കർമ്മം വേറെ,
നമ്മെക്കൊണ്ടുപകാരം നിങ്ങൾക്കെന്തോന്നു വേണ്ടൂ?... (അരി.)

പദം 8 കലി :

പ. പുഷ്കരാ! നീ പഴുതേ ജന്മം നിഷ്ഫലമാക്കരുതേ!

അ. ദുഷ്കരമായിട്ടൊന്നുമില്ല കേൾ
മത്സഹായമുണ്ടായാലേവനും
നളനും നീയും ഭേദമെന്തിവിടെ?
നാടുവാഴ്ക നളനെവെന്നു സംപ്രതി.... (പുഷ്ക...)

1 നേരെ നിന്നോടെടോ ഞാൻ പുനരാരെന്നും പറയാം,
പാരിലെന്നെയിന്നാരറിയാതവർ?
വൈരി വൈരസേനിക്കിഹ ഞാൻ കലി,

തവ ഞാൻ മിത്രം, തസ്യ നാടു ഞാൻ
തേ തരുന്നു, ചൂതുപൊരുക, പോരിക... (പുഷ്ക.)

2 നിൽക്ക മദീയമതേ, വിജയം നിശ്ചിതമാമിഹ തേ,
വിക്രയമില്ലെന്നാകിലെന്തെടോ?
വയ്ക്ക ചൂതിനായെന്നെപ്പണയം,
ധനവും ധാന്യം നാടുമൊക്കെയും
കൈക്കലാക്കിയവനെ വിടുക വനഭുവി... (പുഷ്ക.)

6.7 പദബോധനം

അരികിൽ	-	സമീപത്ത്
അഭിമതം	-	ആഗ്രഹം
അഖിലം	-	എല്ലാം
ആശു	-	വേഗത്തിൽ
ചൊൽക	-	പറയുക
അറികയില്ല	-	അറിയുകയില്ല
അഭിമുഖൻ	-	മുമ്പിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നവൻ
മനതാര്	-	മനസ്സ്
ഒന്നുന്മിഷിതം	-	ഒരു മിന്നലാട്ടം
ഝടിതി	-	പെട്ടെന്ന്
ധരണി	-	ഭൂമി
പരിഷകൾ	-	കൂട്ടർ (ജനങ്ങളെ പുച്ഛത്തിൽ പറയുന്നത്)
ദൂരത്തൂന്നാരും	-	ദൂരത്തുനിന്ന് ആരും
നമ്മെ	-	എന്നെ
കാണ്മാൻ	-	കാണുവാൻ
അമിത്രവീരന്മാരെ	-	വീരന്മാരായ ശത്രുക്കളെ
അമർക്കും	-	അമർത്തുന്ന/ഇല്ലാതാക്കുന്ന
വൻപട	-	വലിയ യുദ്ധസന്നാഹം
ബാഹുജൻ	-	ക്ഷത്രിയൻ
മുറ്റും	-	ആകപ്പാടെ
പഴുതേ	-	വെറുതേ
പലവക	-	പലകാര്യങ്ങൾ
കർമ്മം	-	വിധി
നിഷ്ഫലം	-	ഫലമില്ലാത്ത/പ്രയോജനമില്ലാത്ത
ദുഷ്കരം	-	ചെയ്യാൻ പ്രയാസമുള്ളത്
കേൾ	-	കേൾക്കുക
മത്സഹായം	-	എന്റെ സഹായം
ഭേദം	-	വ്യത്യാസം
നാടുവാഴുക	-	രാജ്യംഭരിക്കുക

വെന്ന്	-	ജയിച്ച്
സമ്പ്രതി	-	ഇപ്പോൾത്തന്നെ
പാര്	-	ഭൂമി
വൈരി	-	ശത്രു
വൈരസേനി	-	വീരസേനന്റെ പുത്രൻ (നളൻ)
തവ	-	നിനക്ക്/അങ്ങേക്ക്
മിത്രം	-	കൂട്ടുകാരൻ
തസ്യ	-	അവന്റെ
ചൂതുപൊരുക	-	ചൂതു പൊരുതുക/ചൂതു കളിക്കുക
പോരിക	-	വരിക
മദീയമതേ	-	എന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ
മതം	-	അഭിപ്രായം
വിജയംനിശ്ചിതം	-	വിജയം ഉറപ്പാണ്
വിക്രയം	-	ധനം/പണയവസ്തു
വനഭൂമി	-	വനത്തിൽ

6.8 ആശയസംഗ്രഹം

പുഷ്കരൻ: "അരികിൽ വന്നു നിന്നതാരാണ്? എന്താണ് നിങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം? എല്ലാം പെട്ടെന്ന് പറയുക. ഞാൻ നിങ്ങളെ അറിയുകയില്ല എങ്കിലും നിങ്ങളെ കണ്ടിട്ട് എന്നെ ഏതോ കാര്യത്തിന് തേടിവന്നതാണെന്ന് ഒരു തോന്നൽ പെട്ടെന്ന് എനിക്കുണ്ടായി.

ഭൂലോകവാസികളെല്ലാം അവരുടെ കാര്യം സാധിപ്പിക്കാൻ നളനെയാണ് ചെന്നുകാണുന്നത്. അവർക്കു വേണ്ടതെല്ലാം നളൻ സാധിപ്പിച്ചുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ എന്നെക്കാണാൻ ദൂരസ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് ആരും വരികയില്ല. നാടും നഗരവും രാജത്വചിഹ്നങ്ങളായ കുടയും ചാമരവുമൊന്നും നമുക്കില്ല. ശത്രുരാജാക്കന്മാരെ അമർച്ച ചെയ്യുവാൻ വേണ്ട വൻസൈന്യവുമില്ല. ആകെക്കൂടി നമുക്കുള്ളത് ക്ഷത്രിയനാണെന്ന മേന്മ മാത്രമാണ്. വെറുതെ ഞാനെന്തിനാണ് പലവക കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കുന്നത്. നളന്റെ വിധി വേറെ; എന്റെ വിധി വേറെ. പറയൂ നമ്മെക്കൊണ്ട് എന്തുപകാരമാണ് നിങ്ങൾക്കു വേണ്ടത്?"

കലി : "പുഷ്കരാ നീ നിന്റെ ജീവിതം വെറുതെ നിഷ്ഫലമാക്കരുത്. ആഗ്രഹവും ഉത്സാഹവുമുണ്ടായാൽ നമുക്ക് ദുഷ്കരമായി ഒന്നുമില്ലതന്നെ. എന്റെ സഹായമുണ്ടായാൽ എല്ലാം നേടിയെടുക്കാം. നീയും നളനും തമ്മിൽ യാതൊരു വ്യത്യാസവുമില്ല. നീ നളനെ ജയിച്ച് പെട്ടെന്ന് രാജാവാകുക. ഞാനെന്നെ പരിചയപ്പെടുത്താം. ഈ ലോകത്ത് എന്നെ അറിയാത്തവർ ആരുമില്ല. വീരസേനന്റെ പുത്രനായ നളന്റെ ശത്രുവാണ് ഞാൻ. നിന്റെ മിത്രം. നളൻ ഭരിക്കുന്ന ഈ രാജ്യം നളനോട് ചൂതുകളിച്ച് നേടിയെടുക്കുക. ചൂതിൽ നിനക്ക് എന്നെ പണയംവയ്ക്കാം. എന്റെ സഹായമുണ്ടെങ്കിൽ നിശ്ചയമായും നീ ചൂതിൽ ജയിക്കും, നിനക്കു നഷ്ടമായ നാടും നഗ

രവും രാജപ്രതാപങ്ങളും നേടിയെടുക്കാം. നളനെ കാട്ടിലേക്ക് അയയ്ക്കാം."

പുഷ്കരന്റെ അല്പത്വം, നളന്റെ പ്രശസ്തിയിലും ബലത്തിലുമുള്ള അസഹിഷ്ണുത, അധികാരമില്ലാത്തതിലുള്ള അമർഷം എല്ലാം അയാളുടെ വാക്കുകളിൽ തെളിയുന്നു. ഇത്തരത്തിലൊരു അധികാരമോഹിയെയും രാജ്യലോഭിയെയുമാണ് കലിദ്വാപരന്മാർക്ക് വേണ്ടതും. തന്നെക്കാണാനും ഒരാൾ വന്നിരിക്കുന്നു എന്ന സന്തോഷം കൊണ്ട് പുഷ്കരൻ ഉള്ളിലുള്ള ചില വിചാരങ്ങൾ പറഞ്ഞുപോയതാണ്. പക്ഷേ വളരെവേഗം യാഥാർത്ഥ്യബോധം വീണ്ടെടുത്ത് തന്റെ അവസ്ഥ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടാണ് തുടർന്ന് പറയുന്നത്. സ്വാഭാവികവും സസൂക്ഷ്മവുമായ വിശകലനമാണിത്. ദമയന്തിയെ വരിക്കാൻ കഴിയാത്തതിൽ കുപിതനായ കലി നളദമയന്തിമാരെ തമ്മിലകറ്റി രാജ്യത്തിന് പുറത്താക്കുമെന്ന് ശപഥം ചെയ്യുന്നു. അതിനായി നളന്റെ അനുജനായ പുഷ്കരനെ സ്വാധീനിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നത്. അനേകം വാഗ്ദാനങ്ങളും പ്രലോഭനങ്ങളും നല്കി പുഷ്കരനെ വലയിലാക്കാനുള്ള ശ്രമം കലി നടത്തുന്നു. ഒടുവിൽ പുഷ്കരൻ കലിയുടെ വാക്കുകളിൽ മയങ്ങി, അയാൾക്ക് വശംവദനാകുന്നു. നളന് രാജ്യം ലഭ്യമായതിലും അദ്ദേഹം ദമയന്തിയെ വിവാഹം ചെയ്തതിലും പുഷ്കരൻ അതീവ ദുഃഖിതനാണ്. ധനധാന്യാദികളും സൈന്യങ്ങളും രാജചിഹ്നങ്ങളുമെല്ലാം നളന് മാത്രം സ്വന്തമായെന്ന് പുഷ്കരൻ പരിതപിക്കുന്നു. കലി ഈ അവസരം മുതലെടുക്കുന്നു. നളദമയന്തിമാരെ തമ്മിലകറ്റി രാജ്യത്തുനിന്ന് പുറത്താക്കുമെന്ന വാശിയോടെ കലി ചൂതിലൂടെ നളന്റെ നാടും നഗരവും സർവ്വൈശ്വര്യങ്ങളും പിടിച്ചെടുക്കാമെന്ന് വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നു. കലിയുടെ പ്രലോഭനങ്ങൾക്ക് പുഷ്കരൻ വശംവദനാകുന്നു. പദവിയോടും സ്വത്തിനോടുമുള്ള ആർത്തിയിൽ നളൻ സ്വന്തം സഹോദരനാണ് എന്നതു മറന്നുകൊണ്ടാണ് പുഷ്കരൻ കലിയോടൊപ്പം നിൽക്കുന്നത്. ധനാന്ധത മനുഷ്യനെ ഏതു ദുഷ്പ്രവൃത്തിക്കും പ്രേരിപ്പിക്കുമെന്ന് ഈ പാഠഭാഗം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

6.9 കവിപരിചയം

ഉണ്ണായിവാര്യർ (18-ാം നൂറ്റാണ്ട്) : ആട്ടക്കഥാസാഹിത്യത്തിലെ നിസ്തുലപ്രതിഭ. തൃശൂർജില്ലയിലെ ഇരിങ്ങാലക്കുടയിൽ ജനനം. വേദാന്തം, വൈദ്യം, സംഗീതം എന്നിവയിൽ നിപുണൻ. തിരുവിതാംകൂറിലെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവ്, കൊച്ചീരാജാവ് എന്നിവരുടെ ആശ്രിതൻ. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെയും രാമപുരത്തുവാര്യരുടെയും സമകാലികൻ. നളചരിതം ആട്ടക്കഥ ഒന്നുകൊണ്ടു മാത്രം മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ ശാശ്വതപ്രതിഷ്ഠ നേടി. ഗിരിജാകല്യാണം, രാമപഞ്ചശതി എന്നിവ ഉണ്ണായിവാര്യരുടേതാണെന്ന് അഭിപ്രായമുണ്ട്.

6.10 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക.

1. "നളനുവേറെ കർമ്മം നമുക്കു കർമ്മം വേറെ"

   ആരാണിതു പറയുന്നത്? എന്താണ് ഇതുകൊണ്ടുദ്ദേശിക്കുന്നത്.

2. പുഷ്ക്കരനെ പ്രലോഭിപ്പിക്കുവാൻ കലി പറയുന്ന വാക്കുകളുടെ ഉദ്ദേശ്യം വിശദമാക്കുക.

3. കലിയും പുഷ്ക്കരനും തമ്മിലുള്ള യോജിപ്പിന് അടിസ്ഥാനമായ ഘടകങ്ങൾ എന്തൊക്കെയാണ് ? പരിശോധിക്കുക.

6.11 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

ദുരവസ്ഥ ഒരു ഖണ്ഡകാവ്യമാണ്. പ്രബോധനപരമായ ഒന്ന്. 1921 -ലെ ചരിത്രസംഭവമായ മാപ്പിളലഹള അഥവാ മലബാർകലാപമാണ് ഇതിന്റെ പശ്ചാത്തലം. സാവിത്രി എന്ന അന്തർജ്ജനം അന്നത്തെ സാമൂഹികസാഹചര്യങ്ങളിൽ അസംഭവ്യം എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്നതരത്തിൽ ചാത്തൻ എന്ന പുലയക്കിടാത്തന്റെ കുടിലിൽ അഭയംപ്രാപിക്കുന്നതും അവനെ ജീവിതസഖാവാക്കി മാറ്റുന്നതുമാണ് ഇതിലെ ഇതിവൃത്തം. മാനുഷികമായ നന്മ ഏതെങ്കിലും ഒരു ജനവിഭാഗത്തിന്റെ കുത്തകയല്ല എന്ന് ഈ കൃതി പറഞ്ഞുവയ്ക്കുന്നു. ഒപ്പം കവി വിഭാവനംചെയ്യുന്ന ആദർശസമൂഹത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ ചുവടുവയ്പുകാരായി ചാത്തനെയും സാവിത്രി എന്ന നമ്പൂതിരി പെൺകിടാവിനെയും മാറ്റുകയും ചെയ്യുന്നു. ജാതിമതഭേദം, സാമ്പത്തികമായ ഉച്ചനീചത്വം, സാമൂഹികപദവിഭേദം എന്നിവയ്ക്കുമപ്പുറമാണ് യഥാർത്ഥ സ്ത്രീ-പുരുഷബന്ധം എന്ന കാഴ്ചപ്പാടാണ് ഈ കാവ്യം അനുവാചകനോട് പങ്കുവയ്ക്കുന്നത്.

പാഠം 3 : ദുരവസ്ഥ

ഉദ്യാനപാലകരേ! ഭവാന്മാരുണർ-
ന്നുദ്യമിപ്പിൻ പുഷ്പകാലമായി.
ഉച്ചാവചങ്ങളാമോമൽസുമങ്ങളാൽ
മെച്ചമേറീടുമീയാരാമത്തിൽ
ദേവൻ വനമാലിക്കാനന്ദമേകാത്ത
പൂവൊന്നുമില്ലെന്നതോർത്തുകൊൾവിൻ.
എല്ലാസ്സുമവുമവന്റെയിച്ഛയ്ക്കൊത്തു
മെല്ലെ വളർന്നു തൻ പൂർണതയിൽ
ചെല്ലാനുഴറുകയാണക്ഷതിയാരും
തല്ലി നിർത്താതെ സൂക്ഷിച്ചുകൊൾവിൻ.
ഭവ്യമാം തെന്നലും ഭാനുമരീചിയും
ദിവ്യമാം തൂമഴനീരും നിത്യം
നവ്യരസമാർന്നു നല്കുന്നല്ലോയിവയ്-
ക്കവ്യത്യയം ദേവനൊന്നുപോലെ.
എല്ലാം വിടർന്നു പരിമളം തൂവട്ടേ-
യെല്ലാം ചിതറട്ടേ വർണശോഭ.
എല്ലാമിതളുകൾ നീട്ടി വലിപ്പമാർ-
ന്നുല്ലാഘഭാവമിയന്നിടട്ടേ.

തമ്മിൽ കലർന്നാൽ ഗുണമേറും പൂക്കളെ
സമ്മേളിപ്പിപ്പിൻ സരസമായി.
സമ്മോദമാമതദ്ദേവനായാശ്ചര്യ-
നിർമാപകന്റെ നയമതല്ലോ.
സമ്മർദ്ദമാർന്നു നശിക്കാതെ രക്ഷിപ്പിൻ
ദുർമ്മത്സരം ദ്വേഷമാദിയായ
മർമ്മം കരളും ഹൃദയകീടങ്ങളെ
നിർമ്മൂലനം ചെയ്‌വാൻ നിഷ്കർഷിപ്പിൻ
സ്നേഹത്താൽ നിത്യം തടം നനപ്പിൻ ദയാ-
ദോഹളം നല്കുവിൻ പൂവിനെല്ലാം.
സാഹസമറ്റ കാലോചിതധർമ്മമാം
മോഹനപ്പൊൻനൂലാൽ വേലി കെട്ടിൻ.
ഇങ്ങനെ നിങ്ങൾ വളർത്തുമിപ്പൂവനം
തിങ്ങും ഗുണങ്ങൾതൻ ധാടിയാലെ
നന്ദനത്തിൻ മെച്ചം നേടും പരമഭി-
നന്ദിക്കും കണ്ടതു ദേവദേവൻ.
പൂജ്യരാം വൈദികന്മാരേ, തുനിഞ്ഞിവൻ
യോജ്യമല്ലെങ്കിലുമൊന്നോതുന്നേൻ;
രാജ്യത്തെയോർത്തും മതത്തെയോർത്തും പിന്നെ
പ്രാജ്യരാം നിങ്ങളെത്തന്നെയോർത്തും!
കാലം വൈകിപ്പോയി, കേവലമാചാര-
നൂലുകളെല്ലാം പഴകിപ്പോയി,
കെട്ടി നിറുത്താൻ കഴിയാതെ ദുർബ്ബല-
പ്പെട്ട ചരടിൽ ജനത നിൽക്കാ.
മാറ്റുവിൻ ചട്ടങ്ങളെ സ്വയ,മല്ലെങ്കിൽ
മാറ്റുമതുകളീ നിങ്ങളെത്താൻ.
മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടീ മൊഴിതന്നെ സർവദാ
കാറ്റിരമ്പുന്നിന്നു കേരളത്തിൽ.

6.12 പദബോധനം

ഉദ്യാനം	-	പൂന്തോട്ടം
ഉദ്യാനപാലകൻ	-	പൂന്തോട്ടം സൂക്ഷിക്കുന്നവൻ (ഇവിടെ ഈശ്വരൻ എന്ന സാമാന്യാർത്ഥത്തിൽ)
ഭവാന്മാർ	-	നിങ്ങൾ (ബഹുമാനസൂചകം)
ഉണർന്നുദ്യമിപ്പിൻ	-	ഉണർന്നെഴുന്നേൽപ്പിൻ
പുഷ്പകാലം	-	വസന്തകാലം
ഉച്ചം	-	ഉയർന്നത്
അവചം	-	താഴ്ന്നത്

ഓമൽ	-	മനോഹരമായ
സുമം	-	പൂവ്
മെച്ചം	-	ഗുണം
ഏറുക	-	വർദ്ധിക്കുക
ആരാമം	-	പൂന്തോട്ടം
വനമാലി	-	വനമാലധരിച്ചവൻ (ഈശ്വരനെ ഉദ്ദേശിച്ച് പറയുന്നത്)
ആനന്ദം	-	സന്തോഷം
ഏകുക	-	നല്കുക
ഇച്ഛ	-	ആഗ്രഹം
ഇച്ഛയ്ക്കൊത്ത്	-	ആഗ്രഹത്തിനനുസരിച്ച്
ഉഴറുക	-	കഷ്ടപ്പെടുക
ഗതി	-	മാർഗം
ഭവ്യം	-	ആദരവുള്ള
തെന്നൽ	-	ഇളംകാറ്റ്
ഭാനു	-	സൂര്യൻ
മരീചി	-	രശ്മി
ദിവ്യമാം	-	ശ്രേഷ്ഠമായ
തൂമഴ	-	മനോഹരമായ മഴ
നീര്	-	ജലം
നിത്യം	-	എല്ലാ ദിവസവും/ദിവസവും
നവ്യം	-	പുതിയത്
വ്യത്യയം	-	തടസ്സം/വ്യത്യാസം
അവ്യത്യയം	-	തടസ്സമില്ലാതെ/വ്യത്യാസമില്ലാതെ
പരിമളം	-	സുഗന്ധം
തൂവുക	-	പൊഴിക്കുക
ചിതറുക	-	പരക്കുക
ശോഭ	-	ഭംഗി
വർണ്ണം	-	നിറം
ലാഘവം	-	ഉന്മേഷം
ഏറുക	-	വർദ്ധിക്കുക
സമ്മേളിക്കുക	-	ഒരുമിച്ചുകൂടുക
സമ്മോദം	-	വർദ്ധിച്ച സന്തോഷം
നിർമാപകൻ	-	സ്രഷ്ടാവ്/ജഗദീശ്വരൻ
ദ്വേഷം	-	വെറുപ്പ്
മർമ്മം	-	ഹൃദയഭാഗം
നിർമ്മൂലനം	-	ഇല്ലായ്മചെയ്യുക
നിഷ്കർഷിപ്പിൻ	-	നല്ലപോലെ ശ്രദ്ധിക്കുക
ദോഹളം	-	വളം

സാഹസം	-	അഹങ്കാരം
സാഹസമറ്റ	-	അഹങ്കാരമില്ലാത്ത
കാലോചിതം	-	കാലത്തിന് ഉചിതമായത്
മോഹനം	-	മനോഹരം
പൊൻനൂൽ	-	സ്വർണ്ണച്ചരട്
പൂവനം	-	പൂന്തോട്ടം
തിങ്ങുക	-	വർദ്ധിക്കുക
ധാടി	-	ധാരാളിത്തം
നന്ദനം	-	സ്വർഗ്ഗത്തിലെ പൂന്തോട്ടം
നന്ദനം	-	ദേവേന്ദ്രന്റെ പൂന്തോട്ടം
ദേവദേവൻ	-	ഇന്ദ്രൻ (ഇവിടെ ഈശ്വരൻ എന്ന സാമാന്യാർത്ഥത്തിൽ)
പൂജ്യൻ	-	ബഹുമാനിക്കേണ്ടവൻ
യോജ്യം	-	യോജിക്കുന്ന
പ്രാജ്യർ	-	ശ്രേഷ്ഠർ
കേവലം	-	നിസ്സാരം
ദുർബലം	-	ബലമില്ലാത്ത
ചരട്	-	നൂല്
നിൽക്കാ	-	നിൽക്കുകയില്ല (നിഷേധപ്രയോഗം)
മാറ്റൊലി	-	അനുരണനം/മുഴങ്ങൽ
സർവദാ	-	എല്ലായിടവും
മൊഴി	-	വാക്ക്
ഇരമ്പുക	-	ആഞ്ഞുവീശുക

6.13 ആശയസംഗ്രഹം

പൂന്തോട്ടത്തിന്റെ പരിപാലകരായിരിക്കുന്നവരേ! നിങ്ങൾ ഉണർന്നെണീക്കുക. ഇതാ വസന്തകാലം വന്നെത്തിയിരിക്കുന്നു. ചെറുതും വലുതുമായ മനോഹരമായ പൂക്കൾകൊണ്ട് ഭംഗിയേറിയിരിക്കുന്ന ഈ പൂന്തോട്ടത്തിൽ തോട്ടക്കാരനായ ദേവന് സന്തോഷം നൽകാത്ത ഒരു പൂവുപോലുമില്ല എന്നത് നിങ്ങൾ ഓർമ്മിച്ചുകൊള്ളുക. ആ ദേവന്റെ ഇഷ്ടത്തിനനുസരിച്ച് പതിയെ വളർന്ന് പൂർണതയിലേക്കെത്താനാണ് എല്ലാ പൂക്കളുടെയും ശ്രമം. ആ മാർഗത്തെ (ശ്രമത്തെ) ആരും തല്ലിക്കെടുത്താതെ നിങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക. മെല്ലെ വീശുന്ന ഇളംകാറ്റും സൂര്യരശ്മികളും പരിപാവനമായ മഴവെള്ളവുമെല്ലാം യാതൊരു തടസ്സവുമില്ലാതെ ദേവൻ സന്തോഷത്തോടെ ഇവയ്ക്കെല്ലാം നൽകുന്നുണ്ടല്ലോ. എല്ലാ പൂക്കളും വിടർന്ന് സുഗന്ധംപൊഴിക്കട്ടെ. അവയിൽനിന്നും നിറങ്ങളുടെ ഭംഗി എല്ലായിടവും പരക്കട്ടെ. ഇതളുകൾ നീട്ടി എളുപ്പത്തിൽ എല്ലാ പൂക്കളും വിരിയട്ടെ. തമ്മിൽ കലരുമ്പോൾ ഗുണം കൂടുന്ന പൂക്കളേ, നിങ്ങൾ ഭംഗിയായി ഒരുമിച്ചു ചേരുക. അത് ആ ദേവന്

വളരെ സന്തോഷം നൽകും. അത്ഭുതപ്പെടുത്തുക എന്നതാണല്ലോ ആ സ്രഷ്ടാവിന്റെ നയം.

ആ നയത്തിനെ സമ്മർദ്ദങ്ങൾക്കടിപ്പെട്ട് നശിക്കാതെ രക്ഷിക്കുക. ദുർമത്സരം, വെറുപ്പ് തുടങ്ങി ഹൃദയത്തെ കരണ്ടുതിന്നുന്ന പ്രാണികളെ ഇല്ലായ്മചെയ്‌വാൻ നല്ലതുപോലെ ശ്രദ്ധിക്കുക. സ്നേഹം കൊണ്ട് നിത്യവും ആ തോട്ടത്തിന്റെ തടം നനയ്ക്കുക. ആ പൂക്കൾക്കെല്ലാം ദയയാകുന്ന വളം നൽകുക. അഹങ്കാരമില്ലാതെ കാലത്തിനനുഗുണമായിട്ടുള്ള ധർമ്മമാകുന്ന ഭംഗിയേറിയ സ്വർണ നൂലുകൊണ്ട് വേലികെട്ടുക. ഇങ്ങനെയൊക്കെ നിങ്ങൾ വളർത്തുന്ന ഈ പൂന്തോട്ടം പൂക്കളുടെ ധാരാളിത്തം നിറഞ്ഞ് സ്വർലോകത്തിലെ പൂന്തോട്ടമായ നന്ദനോദ്യാനംപോലെ വിളങ്ങും. അതുകൊണ്ട് ആ ദേവന്മാരുടെ ദേവൻ സാക്ഷാൽ ഈശ്വരൻ അഭിനന്ദിക്കുകതന്നെ ചെയ്യും.

ആദരണീയരായ വൈദികന്മാരേ, രാജ്യത്തിലെയും മതത്തിലെയും വലിയവരായ നിങ്ങളെ ഒക്കെത്തന്നെ ഓർത്തും യോജിച്ചതല്ലെങ്കിലും ഞാനൊന്നു പറയാൻ തുനിയുകയാണ്. കാലം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. നിസ്സാരമായ (പേരിനു മാത്രമായ) ആചാരമാകുന്ന നൂലുകളെല്ലാം പഴകിപ്പോയി. ജനതയെ കെട്ടിനിറുത്താനുള്ള ബലം ഇന്ന് ആ ചരടിനില്ല. അതിനാൽത്തന്നെ അവകൊണ്ടു കെട്ടിയാൽ ജനം അതിൽ നിൽക്കുകയുമില്ല. ഒന്നുകിൽ നിങ്ങൾ ഈ പഴയ ചട്ടങ്ങളെ (നിയമങ്ങളെ/ആചാരങ്ങളെ) മാറ്റുക; അല്ലെങ്കിൽ അവ നിങ്ങളെത്തന്നെ മാറ്റും. ഈ വാക്കുകൾ എല്ലായിടത്തും മുഴക്കിക്കൊണ്ടുള്ള കാറ്റ് ഇന്ന് കേരളത്തിൽ ഇരമ്പുകയാണ്.

ലോകമാകുന്ന (സമൂഹമാകുന്ന) പൂന്തോട്ടത്തെ പാലിക്കുന്ന നേതാക്കന്മാരേ, നിങ്ങൾ നിദ്രവിട്ട് ജാഗരൂകരാവുക. സമൂഹത്തിലിതാ സമത്വത്തിന്റെ വസന്തം വന്നെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. വൈവിധ്യം നിറഞ്ഞ, സർവഗുണങ്ങളോടുകൂടിയ നിരവധി ജനങ്ങൾ നിറഞ്ഞതാണീ ലോകം. ചെറിയവരും വലിയവനും (അവർണനും സവർണനും) ഭംഗിയുള്ള ഈ ലോകത്തിൽ തോട്ടക്കാരനായ ജഗദീശ്വരന് ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരായി ഒരു മനുഷ്യൻപോലുമില്ല എന്നതു നിങ്ങൾ ഓർക്കുക. ജനിച്ചുവളർന്ന് പൂർണതയിലേക്കെത്തുവാനാണ് ഓരോ മനുഷ്യന്റെയും ശ്രമം. അതിലേക്കുള്ള വഴിയിൽവച്ച് മർദ്ദിച്ചവശനാക്കി ആരും അവന്റെ വഴി തടയരുത്. കാറ്റും വെളിച്ചവും മഴയുമെല്ലാം ഒരു തടസ്സവുമില്ലാതെ ഈശ്വരൻ സന്തോഷത്തോടെ ലോകത്തിനാകമാനം ഒരേപോലെ നല്കുന്നു. എല്ലാ മനുഷ്യരും വളർന്ന്, അവനിലെ നന്മയും ഗുണങ്ങളുമെല്ലാം സമൂഹത്തിന് ഉപകരിക്കത്തക്കവിധത്തിലാകട്ടെ. അവനിലെ നന്മകൾ വിടർന്നു വിലസട്ടെ. വ്യത്യസ്തരായവർ തമ്മിൽ ചേരുമ്പോഴാണ് ആ സമ്മേളനത്തിന് ഭംഗിയുണ്ടാകുന്നത്. അപ്പോഴാണ് ഈശ്വരൻ സന്തുഷ്ടനാവുക. ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തുക എന്ന സ്രഷ്ടാവിന്റെ നയത്തെ ജാതിവ്യവസ്ഥ, ഉച്ചനീചത്വം തുടങ്ങിയ സമ്മർദ്ദങ്ങൾക്ക് അടിപ്പെട്ട് നശിക്കാതെ രക്ഷിക്കുക. വെറുപ്പ്, വിദ്വേഷം, ദുർമത്സരം തുടങ്ങിയ ഹൃദയകീടങ്ങളെ പാടെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്‌വാൻ സദാ ശ്രദ്ധിക്കുക. സ്നേഹം, ദയ, കാല

ത്തിനനുഗുണമായ ധർമ്മം എന്നിവ സമൂഹത്തിൽ പരമാവധി പുലർത്തുക. അങ്ങനെയായാൽ ഈ ലോകമാകുന്ന പൂന്തോട്ടം നന്ദനോദ്യാനത്തിന് തുല്യമാകും. ഇവിടുത്തെ മനുഷ്യജീവിതം സ്വർലോകജീവിതത്തിന് തുല്യമാകും. ഈശ്വരൻപോലും നമ്മൾ മർത്യന്മാരെ അഭിനന്ദിക്കും. തൊട്ടുകൂടായ്മയും തീണ്ടിക്കൂടായ്മയും ദൃഷ്ടിയിൽപ്പെട്ടാൽ ദോഷമുണ്ടാകലുമൊക്കെ പഴയ ആചാരങ്ങളാണ്. ഇനിയും ഇവയുടെ പേരിൽ മനുഷ്യരെ അടിമകളാക്കി നിർത്താൻ നിങ്ങൾക്കാവില്ല. അതിനാൽ നിങ്ങൾ ഈ പഴകിയ ആചാരങ്ങളെ മാറ്റുക. അല്ലെങ്കിൽ അവ നിങ്ങളെത്തന്നെ മാറ്റും. മാറ്റത്തിന്റെ കാഹളം കേരളമാകെ മുഴങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. മറ്റെല്ലാ വേർതിരിവുകളുടെയും മറ നീക്കി മനുഷ്യർ മനുഷ്യരായി മാത്രം നിലനില്ക്കുന്ന ആ മാറ്റം ഇതാ വരുന്നു. ഒരു വലിയ സാമൂഹികപരിഷ്കരണം. അതിന്റെ കാലമാണിത്.

6.14 കവിപരിചയം

എൻ. കുമാരനാശാൻ (1873–1924) : കവി, നിരൂപകൻ, പത്രാധിപർ, സാമൂഹികസേവകൻ എന്നീ നിലകളിൽ പ്രശസ്തൻ. ആധുനിക കവിത്രയാംഗം – മഹാകാവ്യരചന നടത്താതെ മഹാകവി എന്നറിയപ്പെട്ടു. തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിലെ ചിറയിൻക്കീഴ് താലൂക്കിലുള്ള കായിക്കരയിലാണ് ജനനം. പിതാവ് പി. നാരായണൻ. കൊച്ച്പെണ്ണ് എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന കാളിയമ്മയായിരുന്നു മാതാവ്. കുട്ടിക്കാലത്തുത്തന്നെ സംസ്കൃതം പഠിച്ചു. ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾ രചിച്ചിരുന്നു. ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങളുടെ രചനമതിയാക്കി. സംസ്കൃതത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇക്കാലത്ത് കുട്ടികളെ സംസ്കൃതം പഠിപ്പിച്ചിരുന്നു. അങ്ങനെയാണ് 'കുമാരു' കുമാരനാശാനായത്.

1902-ൽ എസ്.എൻ.ഡി.പി. സ്ഥാപിതമായതോടെ ആശാൻ അതിന്റെ സെക്രട്ടറിയായി അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. 1904-ൽ വിവേകോദയം മാസിക ആരംഭിച്ചു. 1908-ൽ വീണപൂവിന്റെ രചനയോടെ ആശാൻ മലയാളഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ ശ്രദ്ധേയനായി. വീണപൂവിന്റെ രചന മുതൽ മഹാകവിയുടെ ചരമംവരെയുള്ള 16 വർഷത്തിനിടയിലാണ് തന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട കൃതികളെല്ലാം ആശാൻ രചിച്ചത്. ആശാന്റെ സാഹിത്യസേവനത്തെ ബഹുമാനിച്ച് വെയിൽസ് രാജകുമാരൻ 1922 -ൽ പട്ടും വളയും നൽകി ആദരിച്ചു. പ്രത്യേകമായ കാവ്യസന്ദർഭങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധമായ പൊതുതത്ത്വങ്ങൾ പറഞ്ഞുപോകുന്ന രീതി ആശാൻ കവിതയുടെ സ്ഥിരമായ രീതിയാണ്. പരിമിതമായ വാക്കുകളിലൂടെ ഒരാശയ പ്രപഞ്ചം അനാവരണം ചെയ്യാനുള്ള കഴിവ് ആശാന്റെ ഒരു സവിശേഷഗുണമാണ്.

1924-ൽ പല്ലനയാറ്റുലുണ്ടായ ബോട്ടപകടത്തിൽപ്പെട്ട് മഹാകവി അന്തരിച്ചു.

പ്രധാന കൃതികൾ : വീണപൂവ്, ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത, ദുരവസ്ഥ, പ്രരോദനം, ലീല, കരുണ, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി, നളിനി തുടങ്ങിയ ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ. കൂടാതെ നിരവധി കവിതകളും ആശാൻ

രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ കുയിൽ, പുഷ്പവാടി, ശ്രീബുദ്ധചരിതം, സിംഹപ്രസവം, ബാലരാമായണം എന്നിവ അക്കൂട്ടത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമാണ്. മണിമാല, വനമാല എന്നീ സമാഹാരങ്ങളും സാഹിത്യനിരൂപണപരങ്ങളായ ഏതാനും പ്രബന്ധങ്ങളും ആശാൻ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. നാടകത്തിലും തന്റെ കഴിവ് ആശാൻ പരീക്ഷിച്ചിട്ടുണ്ട്. വിചിത്രവിജയം നാടകം ആശാന്റേതാണ്. പ്രബോധചന്ദ്രോദയം നാടകം പരിഭാഷപ്പെടുത്തി.

6.15 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

1. ഉദ്യാനപാലകരോടുള്ള കവിയുടെ ആഹ്വാനം എന്താണ്?
2. "പരമഭിനന്ദിക്കും കണ്ടതു ദേവദേവൻ" ഏതുകണ്ട് - വിശദീകരിക്കുക.
3. "മാറ്റുവിൻ ചട്ടങ്ങളെ" - ആരോടാണ് കവിയുടെ മുന്നറിയിപ്പ്? കാരണമെന്ത്?

6.16 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തരം നവഖാലിയിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട ഹിന്ദുമുസ്ലീം കലാപമാണ് ഈ കവിതയുടെ രചനാപശ്ചാത്തലം. നവഖാലികലാപത്തിൽ അതീവ ദുഃഖിതനായിരുന്ന ഗാന്ധിജി ഒരു അഭിമുഖത്തിൽ സബർമതികൾ ദൂരെയും നവഖാലികൾ അരികിലുമായിരിക്കുന്ന ഈ അവസ്ഥയിൽ സ്വാതന്ത്ര്യദിനാഘോഷങ്ങൾക്ക് പ്രസക്തിയില്ല എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി. സമാധാനത്തിന്റെ പ്രതീകമായി നിലകൊള്ളുന്നതാണ് ഗുജറാത്തിലെ സബർമതി ആശ്രമം. പക്ഷേ ഗർഭിണികൾപോലും ചുട്ടെരിക്കപ്പെടുന്ന നവഖാലിയിൽ നില്ക്കുന്ന ആർക്കും അകലെയുള്ള സബർമതിയെ ഓർത്ത് സമാധാനിക്കാനാവില്ല. ഈ സാമൂഹികാന്തരീക്ഷത്തെ മുൻനിർത്തി ജി. ശങ്കരപ്പിള്ള 'സബർമതി ദൂരെയാണ്' എന്ന നാടകവും 1951-ൽ ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് 'പഥികന്റെ പാട്ട്' എന്ന കവിതയും രചിക്കുകയുണ്ടായി. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് യാത്രചെയ്യുന്ന ഒരാളുടെ ആത്മഭാഷണമെന്ന നിലയിലാണ് ഈ കവിത എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. സമ്പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്ക് യാത്രചെയ്യുന്ന ഓരോ ഇന്ത്യക്കാരന്റെയും പ്രതിനിധിയായി ഈ യാത്രക്കാരനെ കണക്കാക്കാം.

പാഠം 4 : പഥികന്റെ പാട്ട്

മുകളിൽ മിന്നുന്നൊരു താരമേ, ചൊല്ക നീ-
യകലെയെങ്ങാനും പ്രഭാതമുണ്ടോ?
അരിമകോലുന്ന നിന്നാനനമിങ്ങനെ
വിരിവതെന്തത്ഭുതഹർഷവായ്പാൽ?
കുളിർ കോരിയിട്ടിടും നിന്നൊടൊപ്പം കിട-
ന്നിളകുകയാണെന്നുണർന്ന ജീവൻ
തരളമാം നിൻ കണ്ണിലോമനേ, കാണ്മു ഞാൻ
ചിരിയോ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുനീരോ?

ഇരുളിൽനിന്നെന്നുമിരുളിലേക്കും സ്വയം
മരുവിൽനിന്നെന്നും മരുവിലേക്കും
പല യുഗമായിക്കടന്നു ചുറ്റിത്തിരി-
ഞ്ഞലയും മനസ്സിൻ ദുരന്തദാഹം
ഉലകിലെ വേർപ്പും പൊടിയുമേലാതെ മേൽ-
നിലയിൽ നില്ക്കുന്ന നീയറികയില്ല.
അഴലിൻ കഥകളെ വിസ്തരിച്ചീടുന്ന
പഴയകാലത്തിൻ സ്മരണമാത്രം
ഉടനീളമാർന്ന വഴികളിൽക്കാൽ കുഴ-
ഞ്ഞിടറുമെന്നൊട്ടകം നീങ്ങിടുന്നു.
പിറകിലും മുൻപിലും രണ്ടു പാർശ്വത്തിലും
മുറവിളിയല്ലാതെ കേൾപ്പതില്ല!
ചിലരുടെ തൃഷ്ണ കുറയ്ക്കുവാൻ കുത്തുന്നു
പലരുടെ കണ്ണു തണ്ണീരിനായി!
അതിലെഴുമുപ്പിനാൽപ്പിന്നെയും പിന്നെയു-
മവരുടെ തൊണ്ട വരണ്ടിടുന്നു!
കരളിന്റെ സഞ്ചിയിലാർദ്രതതൻ ചെറു-
കണികയുമില്ലാതെയായ്ക്കഴിഞ്ഞു.
കുളിരും മണവും കലർന്നൊരു തെന്നലിൻ
തെളി കൊതിച്ചെരിപൊരിക്കൊൾവു ഞങ്ങൾ.
കൊലനിലത്തിങ്കലെച്ചോരതൻ പാഴ്മണം
കലരുന്ന കാറ്റേ വരുന്നതുള്ളു.
ഒരു മുഖമൂടി വെയ്ക്കാത്ത ചങ്ങാതിയെ-
യരികിലുമകലെയും കാണ്മതില്ല.
നിപുണരാം തസ്കരഘാതകന്മാരുടെ
നിഴലുകളെങ്ങുമനങ്ങിടുന്നു.
അലയുകയാണെന്റെയൊട്ടകമീ വഴി-
ക്കലഘുവാം ജീവിതഭാരമേന്തി.
കൊലവിളി കേൾക്കാതെ, കൊലനിലം കാണാതെ,
കലഹവിദൂരമാം വിൺപരപ്പിൽ
ഇരുൾ ചുഴന്നീടാതെ, കരളുഴന്നീടാതെ,
ദുരിതദുർഗന്ധം ശ്വസിച്ചിടാതെ,
അടിമയാക്കീടാതെ, യടിമയായീടാതെ-
യനുജന്റെ കണ്ണീർ കുടിച്ചിടാതെ
ഉലകിന്റെ സർഗകാലം മുതല്ക്കൊന്നിലു-
മുലയാതെ മേവുന്ന മോഹനാത്മൻ!
ഗഗനകൂടാരം തുറന്നു നീ നോക്കുകൊ-
ന്ന,കലെയെങ്ങാനും പ്രഭാതമുണ്ടോ?

നിരുപമസ്നേഹത്തിൻ ചിറ്റോളമോലുന്ന
നിറവെഴും പൊയ്കയെങ്ങാനുമുണ്ടോ?
തളരുമെന്നൊട്ടകത്തിന്നിളവേകുവാൻ
തഴമരുപ്പച്ചയില്ലെങ്ങുമെന്നോ!

6.17 പദബോധനം

താരം	-	നക്ഷത്രം
ചൊൽക	-	പറയുക
അരിമ	-	ഭംഗി
കോലുന്ന	-	വഹിക്കുന്ന
അരിമകോലുന്ന	-	ഭംഗിയുള്ള
ആനനം	-	മുഖം
അത്ഭുതം	-	അതിശയം
ഹർഷം	-	സന്തോഷം
കുളിര്	-	തണുപ്പ്
തരളമാം	-	തരളമായ
കാണ്മൂ	-	കാണുന്നു
മരുവ്	-	മരുഭൂമി
ഉലക്	-	ലോകം
വേർപ്പ്	-	വിയർപ്പ്
ഏലുക	-	എൽക്കുക/പുരളുക
അഴൽ	-	ദുഃഖം
വിസ്തരിക്കുക	-	വിവരിക്കുക
സ്മരണ	-	ഓർമ്മ
ഉടനീളമാർന്ന വഴികളിൽ	-	വഴികൾ മുഴുവനായും
പാർശ്വം	-	വശം
മുറവിളി	-	അലമുറയിട്ടുള്ള കരച്ചിൽ
തൃഷ്ണ	-	ആർത്തി
ആർദ്രത	-	അലിവ്
ചെറുകണിക	-	ചെറിയ ഒരു തുള്ളി
തെന്നൽ	-	ഇളംകാറ്റ്
കൊലനിലം	-	യുദ്ധഭൂമി
ചങ്ങാതി	-	കൂട്ടുകാരൻ
കാണ്മതില്ല	-	കാണുന്നില്ല
അരികിൽ	-	സമീപത്ത്
അകലെ	-	ദൂരെ
നിപുണൻ	-	സമർത്ഥൻ
തസ്കരൻ	-	കള്ളൻ

ഘാതകൻ	-	കൊലയാളി
ലഘു	-	പ്രയാസമില്ലാത്ത/നിസ്സാരമായ
അലഘു	-	സാരമായ/പ്രയാസമുള്ള/ഭാരമേറിയ
വിണ്ണ്	-	ആകാശം
ദുർഗന്ധം	-	നാറ്റം
ദുരിതം	-	കഷ്ടപ്പാട്
ഗഗനം	-	ആകാശം
നിരുപമം	-	ഉപമിക്കാൻ സാധിക്കാത്ത
ചിറ്റോളം	-	ചെറിയ ഓളം
പൊയ്ക	-	തടാകം/കുളം

6.18 ആശയസംഗ്രഹം

മുകളിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രമേ അകലെയെങ്ങാനും പ്രഭാതമുണ്ടോ എന്ന് പറയുക. സന്തോഷാധിക്യത്താൽ നിന്റെ ഭംഗിയുള്ള മുഖം എന്താണിങ്ങനെ വിരിയുന്നത്? എന്റെ ജീവൻ, കുളിര് കോരിയിടുന്ന നിന്നോടൊപ്പം കിടന്നിളകുകയാണ്. അല്ലയോ ഓമനേ തരളമായ നിന്റെ കണ്ണിൽ ഞാൻ കാണുന്നത് ചിരിയാണോ അതോ തിളങ്ങുന്ന കണ്ണുനീരാണോ? പതിവായി ഇരുളിൽനിന്നും ഇരുളിലേക്കും മരുഭൂമിയിൽനിന്നും മരഭൂമിയിലേക്കും പല യുഗമായി മനസ്സ് ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞലയുകയാണ്. ലോകത്തിലെ വിയർപ്പും പൊടിയുമൊന്നുമേല്ക്കാതെ മുകളിൽ നിൽക്കുന്ന നിനക്ക് അതിന്റെ ദുരന്തദാഹം മനസ്സിലാവുകയില്ല. നീണ്ടുനീണ്ടു പോകുന്ന വഴികളിലൂടെ കുഴഞ്ഞിടറുന്ന കാലുകളുമായി എന്റെ ഒട്ടകം നീങ്ങുന്നു. ഓർമ്മയിലെ പഴയകാലംപോലും ദുഃഖത്തിന്റെ കഥകൾ വിവരിക്കുകയാണ്. നാലുപാടും മുറവിളി മാത്രമാണ് കേൾക്കാനുള്ളത്. കുറച്ചുപേരുടെ ആർത്തി ശമിപ്പിക്കാനുള്ള കണ്ണീരിനായി പലരുടെ കണ്ണുകൾ കുത്തുന്നു. അതിനാൽ ആ ഉപ്പുരസം പുരണ്ട കണ്ണീർ കുടിക്കുകവഴി വീണ്ടും വീണ്ടും അവരുടെ തൊണ്ട വരളുകയാണ്. കരളിന്റെ സഞ്ചിയിൽ അലിവിന്റെ ചെറുതരിപോലുമില്ല. ഈ അവസ്ഥയിൽ മണവുമേന്തിവരുന്ന ഒരു ചെറുകാറ്റിന്റെ കുളിർമ്മ കൊതിച്ച് ഞങ്ങൾ എരിപൊരികൊള്ളുന്നു. ആ ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടുന്നതോ, യുദ്ധഭൂമിയിലെ ചോര നാറുന്ന കാറ്റുമാത്രവും. യഥാർത്ഥസ്നേഹം പേറുന്ന ഒരു ചങ്ങാതിയെ അടുത്തോ ദൂരത്തോ കാണാനാവുന്നില്ല. ചുറ്റുമുള്ള എല്ലാവരും പൊയ്മുഖമണിഞ്ഞവരായിരിക്കുന്നു. സമർത്ഥന്മാരായ കള്ളന്മാരുടെയും കൊലയാളികളുടെയും നിഴലുകളാണ് എല്ലായിടത്തും. എന്റെ ഒട്ടകം പ്രയാസമേറിയ ജീവിതഭാരവും പേറി ഈ വഴിയിലൂടെ അലയുകയാണ്. ലോകമുണ്ടായ കാലം മുതൽ ഒന്നിലുമുലയാതെ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മോഹനാത്മാവേ, അങ്ങ് കൊലവിളി കേൾക്കുന്നില്ല; കൊലനിലം കാണുന്നില്ല. കലഹങ്ങൾ ദൂരത്താക്കിയ വിൺപരപ്പിലാണ് അങ്ങ് വസിക്കുന്നത് അവിടെ ചൂഴ്ന്നു നില്ക്കുന്ന ഇരുളില്ല. ജീവിതത്തിന്റെ ദുർഗന്ധം ശ്വസിക്കേണ്ടതുമില്ല. അടിമയാവുകയോ ആരെയും അടിമയാക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതില്ല.

അനുജന്റെ കണ്ണീർ കുടിക്കുകയും വേണ്ട. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കരളിലെ വേദനയുടെ ഉഴറൽ അവിടേക്ക് അറിയില്ല. ഇങ്ങനെ സ്വസ്ഥനായി മുകളിൽ നില്ക്കുന്ന അങ്ങ് ആകാശമാകുന്ന കൂടാരം തുറന്ന് അകലെ എവിടെയെങ്കിലും പ്രഭാതമുണ്ടോ എന്ന് ഒന്ന് നോക്കുക. ഒന്നിനോടും ഉപമിക്കാനാവാത്ത ഉപാധികളില്ലാത്ത ശാശ്വത സ്നേഹം ഓളംതല്ലുന്ന നിറഞ്ഞ ജലാശയം എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന് ഒന്നു നോക്കുക. തളർന്നുപോകുന്ന എന്റെ ഒട്ടകത്തിന് ഒന്നു വിശ്രമിക്കുവാൻ ഒരു മരുപ്പച്ചപോലും എവിടെയും കാണുവാനില്ലയോ.

സിംബോളിസം അഥവാ സിംബലിസം എന്ന കാവ്യസങ്കേതത്തെ സമർത്ഥമായി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു കവിതയാണിത്. സമ്പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യമാണ് ഇവിടത്തെ പ്രഭാതം. ഭൂമിയിലെ പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കാഠിന്യം ആകാശത്ത് സ്വതന്ത്രമായി മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രത്തിനറിയുകയില്ല. പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേക്കുള്ള തന്റെ യാത്രയിൽ പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ തിക്താനുഭവങ്ങളെ വിവരിക്കുന്ന ഓർമ്മകളാണ് തനിക്ക് കൂട്ട് എന്ന് കവി പരിതപിക്കുന്നു. ഒട്ടകത്തിന്റെ പുറത്തേറിയാണ് അയാളുടെ യാത്ര (ഒട്ടകത്തിന് ഇവിടെ സ്വാതന്ത്ര്യദാഹിയായ കവിമനസ്സ് എന്നും അർത്ഥം കല്പിക്കാം). തന്നെ നയിക്കുന്ന ആ ഒട്ടകത്തിന് കാൽ കുഴഞ്ഞ് ഇടറുന്ന കാൽവയ്പുകളാണിന്നുള്ളത് (മനസ്സ് നിരാശയാൽ ഇടറുന്നതായി മാറിയിരിക്കുന്നു). ചുറ്റിനുമുള്ള മുറവിളി പാരതന്ത്ര്യത്താൽ എരിഞ്ഞമരുന്ന ജനങ്ങളുടേതാണ്. കലാപഭൂമിയിൽ മുറവിളിയല്ലാതെ മറ്റൊന്നും കേൾക്കാൻ കഴിയുകയില്ലല്ലോ. സമൂഹത്തിലെ കുറച്ചുപേരുടെ താല്പര്യങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ നിരവധിപേരെ ക്രൂരമായി പീഡിപ്പിക്കുന്നു. നിഷ്കരുണം കൊല്ലുകപോലും ചെയ്യുന്നു. എന്നിട്ടും അവരുടെ ആർത്തിയും സ്വാർത്ഥതയും കൂടുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്. അലിവിന്റെ കണികപോലും അസ്തമിച്ച ഈ ലോകത്ത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കുളിർകാറ്റിനായാണ് ജനം എരിപൊരികൊള്ളുന്നത്. കള്ളനും കൊള്ളക്കാരനും പൊയ്മുഖമണിഞ്ഞവരുമാണ് ചുറ്റിനുമുള്ളത്. ബ്രിട്ടീഷുകാരിൽനിന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചിട്ടും മതകലഹങ്ങളാൽ പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കാത്ത ഈ ഭൂമിയിലൂടെ എന്റെ ഒട്ടകം (ഞാൻ തന്നെ) അസഹനീയമായ ജീവിതഭാരവുമേന്തി നടക്കുന്നു. അനാദികാലം മുതൽ മുകളിലെ വിൺപരപ്പിൽ നില്ക്കുന്ന മോഹനാത്മാവേ നീ ആ ആകാശകൂടാരം തുറന്നു നോക്കുക. പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യമെന്നത് ഞങ്ങൾക്ക്, ഈ ഭൂലോകവാസികൾക്ക്, വിദൂരപ്രതീക്ഷ മാത്രമാണോ. സ്നേഹവും വിശ്വാസവും ശാന്തിയും സമാധാനവും പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യവും നിറഞ്ഞ ഒരു ജീവിതം ഈ കലുഷഭൂമിയിൽ നില്ക്കുന്ന ഞങ്ങൾക്ക് പ്രതീക്ഷിക്കാമോ? തളരുന്ന തന്റെ ഒട്ടകത്തിന് (തന്റെ മനസ്സിന്/ഒന്ന് വിശ്രമിക്കുവാൻ പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ പൊൻവെളിച്ചം വരികയില്ലേ എന്ന് കവി ആരായുന്നു. പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ കലാപഭൂമിയിൽ നിരാശനായി നിൽക്കുന്ന കവി അതിവിദൂരമല്ലാത്ത ഭാവിയിൽ പൂർണസ്വാതന്ത്ര്യം കൈവരുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കുന്നു. അങ്ങനെയുണ്ടാകുമോ എന്ന് അദ്ദേഹം നിരന്തരം അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു.

6.19 കവിപരിചയം

ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് (1901–1978) : അങ്കമാലിക്കടുത്ത് നായത്തോടിൽ ജനനം. കവി, അധ്യാപകൻ, കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പ്രസിഡന്റ്, രാജ്യസഭാംഗം എന്നീ നിലകളിൽ പ്രശസ്തൻ, വെളിച്ചത്തിലേക്ക് എന്നതായിരുന്നു കവിയുടെ ജീവിതദർശനം. ടാഗോറിന്റെ ഗീതാഞ്ജലിക്ക് മലയാളപരിഭാഷ രചിച്ചു. ഓടക്കുഴൽ എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തിന് പ്രഥമ ജ്ഞാനപീഠം അവാർഡ് ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. കേന്ദ്ര-കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, സോവിയറ്റ് ലാന്റ് നെഹ്റു അവാർഡ്, പത്മഭൂഷൺ എന്നിങ്ങനെ നിരവധി ബഹുമതികൾ. പ്രധാനകൃതികൾ സാഹിത്യകൗതുകം (4 ഭാഗങ്ങൾ), ഓടക്കുഴൽ, പാഥേയം, അന്തർദാഹം, ചെങ്കതിരുകൾ, നിമിഷം, പഥികന്റെ പാട്ട്, വിശ്വദർശനം, മധുരം സൗമ്യം ദീപ്തം, ജീവനസംഗീതം, വനഗായകൻ, സൂര്യകാന്തി, പെരുന്തച്ചൻ, ചന്ദനക്കട്ടിൽ, ഒരു പുഴയും മൂന്നരുവിയും മുതലായവ.

6.20 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

1. "അലയുകയാണെന്റെ ഒട്ടകമീവഴി" - വഴിയിൽ കവി അനുഭവിക്കുന്ന ദുരന്തക്കാഴ്ചകൾ സംഗ്രഹിക്കുക.
2. മുകളിൽ മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന നക്ഷത്രലോകത്തിന്റെ ആകർഷണീയത എന്ത്?
3. നക്ഷത്രത്തിനോടുള്ള സാങ്കല്പിക സംഭാഷണത്തിലൂടെ കവി അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്ത്?

6.21 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

മലയാളിയുടെ നാവിലെ രുചിമുകുളങ്ങളെ ഏറെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഉപ്പ്. വെണ്മയുടെ പ്രതീകമായും സ്നേഹത്തിന്റെ ആധിക്യം സൂചിപ്പിക്കുന്നതിനായും പരിശ്രമത്തിന്റെ/അദ്ധ്വാനത്തിന്റെ പ്രതീകമായുമൊക്കെ മലയാളി ഉപ്പിനെ കൂട്ടുപിടിക്കുന്നു. 'ഉപ്പോളം വരുമോ ഉപ്പിലിട്ടത്' എന്ന ചൊല്ല് മലയാളിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഉപ്പിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ നാൾവഴികളിൽ ഗാന്ധിജി കുറുക്കിയ ഉപ്പ്, ഉപ്പിന്റെ രാഷ്ട്രീയമാനം വെളിവാക്കുന്നു. സോഡിയം ക്ലോറൈഡ് (NaCl2) എന്ന് രാസനാമം പേറുന്ന ഉപ്പ് കവിതയ്ക്കും വിഷയീഭവിക്കാം എന്നതിന് തെളിവാണ് ഒ.എൻ.വിയുടെ 'ഉപ്പ്' എന്ന ഈ കവിത.

പാഠം 5 : ഉപ്പ്

പ്ലാവില കോട്ടിയ കുമ്പിളിൽ തുമ്പതൻ-
പൂവുപോലിത്തിരിയുപ്പുതരിയെടു-
ത്താവിപാറുന്ന പൊടിയരിക്കഞ്ഞിയിൽ
തൂവി പതുക്കെപ്പറയുന്നു മുത്തശ്ശി:
"ഉപ്പു ചേർത്താലേ രുചിയുള്ളൂ! കഞ്ഞിയിൽ
ഉപ്പുതരിവീണലിഞ്ഞു മറഞ്ഞുപോം-

മട്ടിലെന്നുണ്ണീ! നിൻ മുത്തശ്ശിയും നിന്ന-
നില്പിലൊരുനാൾ മറഞ്ഞുപോം! എങ്കിലും,
നിന്നിലെയുപ്പായിരിക്കുമേ മുത്തശ്ശി-
യെന്നും! എന്നുണ്ണിയെവിട്ടെങ്ങുപോകുവാൻ!...."

രണ്ട്

ചില്ലുപാത്രത്തിലിരുന്നു ചിരിക്കുന്നു
നല്ല കറിയുപ്പ് തീൻമേശമേൽ; കടൽ-
വെള്ളത്തിൽനിന്നും കറിയുപ്പു വാറ്റുന്നു-
വെന്ന വിജ്ഞാനപ്പനയോലയിൽ കൊത്തി
എന്റെ നാവിന്നുരംവായ്പിച്ചു പണ്ടു ഞാൻ!
പിന്നെയൊരുനാൾ കടൽ കണ്ടു ഞാൻ! വെറും
മണ്ണിൽ കിടന്നുരുളുന്ന, കാണാതായ
തൻ കുഞ്ഞിനെയോർത്തു നെഞ്ചു ചുരന്ന പാൽ
എങ്ങും നിലയ്ക്കാതൊഴുകിപ്പരന്നതിൽ
മുങ്ങിമരിക്കുന്നൊരമ്മയെക്കണ്ടു ഞാൻ!

6.22 പദബോധനം

കോട്ടുക	-	തവിയുടെ രൂപത്തിൽ കുത്തുക
കുമ്പിൾ	-	ഇല കോട്ടിയുണ്ടാക്കുന്ന തവി
തുമ്പ	-	ഒരു നാട്ടുപൂവ്/ ദ്രോണപുഷ്പി
വാറ്റുക	-	ഊറ്റുക/തെളിക്കുക
ഉരം	-	ഉറപ്പ്/ശക്തി
വായ്പിക്കുക	-	വർദ്ധിപ്പിക്കുക
ചുരക്കുക	-	ഊറുക/നിറയുക

6.23 ആശയസംഗ്രഹം

പ്ലാവിലയാൽ കോട്ടിയ കുമ്പിളിൽ തുമ്പപ്പൂവുപോലെ വെളുത്ത ഉപ്പ് കോരിയെടുത്ത് ആവിപാറുന്ന പൊടിയരിക്കഞ്ഞിയിലിട്ടിളക്കി മുത്തശ്ശി ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: "ഉണ്ണീ കഞ്ഞിയിലുപ്പുചേർത്താലേ അതിന് രുചി ഉണ്ടാവുകയുള്ളൂ. കഞ്ഞിയിൽ വീഴുന്ന ഉപ്പുതരികൾ അതിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന് കാഴ്ചയിൽനിന്നു മറയുന്നു. ഇതു പോലെ നിന്ന നില്പിൽ ഒരുദിവസം മുത്തശ്ശിയും നിന്റെ കാഴ്ച യിൽനിന്ന് മറഞ്ഞുപോകും. എങ്കിലും എന്റുണ്ണിയെവിട്ട് ഞാൻ എങ്ങോട്ടാണ് പോവുക? അതിനാൽ എന്നും ഞാൻ (മുത്തശ്ശി) നിന്നിലെ (ഉണ്ണിയിലെ) ഉപ്പായിരിക്കും."

വളർന്നു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടത് ചില്ലുപാത്രത്തിൽ തീൻമേ ശമേൽ ഇരിക്കുന്ന കറിയുപ്പിനെയാണ്. കടൽവെള്ളം വറ്റിച്ചാണ് ഉപ്പു കുറുക്കുന്നതെന്ന ശാസ്ത്രസത്യം കൊത്തിവച്ച വിജ്ഞാനപ്പന യോല ഉരുവിട്ടു പഠിച്ചു ഞാൻ എന്റെ നാവിന്ന് ശക്തികൂട്ടി. പിന്നെ ഒരുനാൾ ഞാൻ കടൽ കണ്ടു. കാണാതായ കുഞ്ഞിനെ ഓർത്ത്

മണ്ണിൽ കിടന്നുരുളുന്ന, നെഞ്ചിൽനിന്നും പാൽ ചുരത്തി ആ പാൽപ്പതയെ നിലത്ത് നിലയ്ക്കാതെ ഒഴുകിപ്പരത്തിക്കൊണ്ട് അതിൽ മുങ്ങി മരിക്കുന്ന കടൽ എന്ന അമ്മയെ ഞാൻ കണ്ടു.

പ്ലാവിലയിൽ പച്ച ഈർക്കിൽ കോർത്ത് കുമ്പിളാക്കി ചൂടു പൊടിയരിക്കഞ്ഞി കുടിക്കുന്നത് ഒരുകാലത്ത് മലയാളിയുടെ ഭക്ഷണശീലത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. അവന്റെ രുചിശീലത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗം തന്നെയായിരുന്നു ആ കഞ്ഞിയിൽ ചേർത്തിരുന്ന ഉപ്പും. സത്യത്തിന്റെയും നീതിയുടെയും വിശുദ്ധിയുടെയുമൊക്കെ പ്രതീകമായാണ് നാം വെളുത്ത നിറത്തെ കണക്കാക്കുന്നത്. വെളുത്ത തുമ്പപ്പൂപോലെ വെണ്മയാർന്ന ഉപ്പ് ആവിപറക്കുന്ന കഞ്ഞിയിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന് അതിന് രുചിയേറ്റുന്നു. ഇവിടെ ഉത്കൃഷ്ടമായ മറ്റെന്തിനെയുംപോലെ സ്വയം അലിഞ്ഞു സ്വന്തം അസ്തിത്വം നഷ്ടപ്പെടുത്തി മറ്റൊന്നിനെ മഹത്തരമാക്കുകയാണ് ഉപ്പ്. അതുപോലെ ഒരുനാൾ പെട്ടെന്ന് മരിച്ച് മണ്ണടിയേണ്ടവളാണ് മുത്തശ്ശി. ഭൗതികമായി മരണത്തെ സ്വീകരിക്കുമ്പോഴും താൻ പകർന്നുനൽകിയ നന്മയും മറ്റു മൂല്യങ്ങളും പേരക്കിടാവിൽ നിലനില്ക്കുമെന്നതിനാൽ കഞ്ഞിയിൽ അലിഞ്ഞ് രുചിയെത്തിയ ഉപ്പിനെപ്പോലെ താനും അവന്റെ ജീവിതത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കും എന്ന് മുത്തശ്ശി പറയുന്നു. അത്രമേൽ അവനെ സ്നേഹിക്കയാൽ അവനെ വിട്ടുപോകാൻ തനിക്കാവില്ലെന്നും അവർ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. താൻ പകർന്നുനൽകിയ ജീവിതപാഠങ്ങളും നന്മയുമൊക്കെ അവന്റെ ജീവിതത്തെ ഉത്കൃഷ്ടമാക്കും എന്നവർ വിശ്വസിക്കുന്നു. ജീവിതത്തിൽ ഒഴിവാക്കാനാവാത്ത ഒന്ന് എന്ന അർത്ഥത്തിലാണ് മുത്തശ്ശി ഇവിടെ ഉപ്പ് എന്ന വാക്ക് പ്രയോഗിക്കുന്നത്.

മാറിമാറി വരുന്ന ഭക്ഷണശീലങ്ങളിൽ, തീൻമേശയിലെ ചില്ലുപാത്രത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്ന ഒരു വസ്തുവായി മാറി വെറും കറിയുപ്പ്. കടൽവെള്ളം വറ്റിച്ച് കുറുക്കിയെടുക്കുന്ന വെറുമൊരു രാസവസ്തു. വേണ്ടുന്നവർക്ക് തീൻമേശയിൽ അതെടുത്ത് വേണ്ടുന്ന അളവിൽ ഉപയോഗിക്കാം. മുത്തശ്ശി ഉപ്പിൽ കണ്ട ആത്മബന്ധമൊന്നും ഇന്നതിന് ഇല്ല. അതിശയമില്ല; മുത്തശ്ശിമാർ കുടുംബങ്ങളിൽനിന്ന് അന്യമാവുന്ന കാലഘട്ടത്തിലാണല്ലോ ഇന്നവൻ ജീവിക്കുന്നത്. ഉപ്പിനു വന്ന മാറ്റം ജീവിതത്തിലുടനീളം വന്നുകഴിഞ്ഞു; ബന്ധങ്ങളിൽപ്പോലും. ഉപ്പിന്റെ ജന്മരഹസ്യത്തെ അങ്ങനെ അവൻ വിജ്ഞാനപ്പനയോലയിൽ കൊത്തിവച്ചു. കടലാസിൽ എഴുതുന്നത് മാഞ്ഞുപോയേക്കാം. എന്നാൽ പനയോലയിൽ നാരായംകൊണ്ട് കൊത്തിവയ്ക്കുന്നത് ഒരിക്കലും മാഞ്ഞുപോകുന്നില്ല; അത് അഗ്നിക്കിരയാവുംവരെ. പണ്ടുകാലത്ത് പനയോലയിൽ കൊത്തിവച്ചാണ് അറിവുകൾ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നത്. ഇവിടെ നായകൻ പനയോലയിലെ കേവല ജ്ഞാനത്തെ ഉരുവിട്ടു പഠിച്ചു മനസ്സിൽ ആ അറിവിനെ ഉറപ്പിച്ചു. പിന്നെ ആ അറിവുകൾ തന്റെ വാക്കിന്റെ ശക്തി കൂട്ടിയെന്നും അയാൾ പറയുന്നു.

പിന്നൊരിക്കൽ അയാൾ കടൽ കണ്ടു. വെറുമൊരു ജലാശയം എന്ന നിലയിലായിരുന്നില്ല അവന്റെ കടൽക്കാഴ്ച. കാണാതായ തന്റെ

കുഞ്ഞിനെയോർത്ത് ഒരമ്മ മണ്ണിൽക്കിടന്നുരുളുന്നു. ആ കുഞ്ഞിനെ യോർത്ത് അവൾ ചുരത്തുന്ന പാൽ എങ്ങും നില്ക്കാതെ ഒഴുകിപ്പര ക്കുന്നു. അവളതിൽ മുങ്ങിമരിക്കുന്നു. ഉപ്പു കുറുക്കാനായി തന്നിൽനിന്ന് എടുത്തുകൊണ്ടുപോകുന്ന ജലമാണ് ആ കടലമ്മ യുടെ കുഞ്ഞ്. അവ ഇനി തന്നിലേക്ക് തിരിച്ചുവരില്ല. കാണാതായ ആ കുഞ്ഞിനെയോർത്ത് അവൾ മണ്ണിൽക്കിടന്നുരുളുന്നതാണ് കടൽത്തീരത്തേക്ക് ഉരുണ്ടുരുണ്ടുവരുന്ന തിരമാലകൾ. ആ സമ യത്ത് കുഞ്ഞിനെയോർത്ത് അവൾ ചുരത്തുന്ന മുലപ്പാലാണ് തീര ത്തൊഴുകിപ്പരക്കുന്ന പാൽപ്പതപോലുള്ള തിരമാലകൾ. തിരയിറങ്ങി വീണ്ടും കടൽജലം കടലിലേക്കു പ്രവഹിക്കുമ്പോൾ കടലാകുന്ന ആ അമ്മ അതിൽ മുങ്ങിമരിക്കുകയാണ്. അതായിരുന്നു അയാളുടെ കടൽക്കാഴ്ച. ഒരുപക്ഷേ മുത്തശ്ശി പകർന്നുകൊടുത്ത നേരറിവുക ളാവാം അയാളുടെ ഈ കടൽക്കാഴ്ചയ്ക്കുപിന്നിലെ ചാലകശക്തി.

6.24 കവിപരിചയം

ഒ.എൻ.വി.കുറുപ്പ് (1931 - 2016) : കൊല്ലംജില്ലയിലെ ചവറയിൽ ജനി ച്ചു. അധ്യാപകൻ, കവി, സാമൂഹികസേവകൻ, കേരളകലാമ ണ്ഡലം ചെയർമാൻ, ഗാനരചയിതാവ് എന്നിങ്ങനെ അനവധി മേഖ ലകളിൽ പ്രശസ്തൻ. ജ്ഞാപീഠപുരസ്കാരം, കേന്ദ്ര/കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾ, എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം, ഉപ്പ് എന്ന കൃതിക്ക് വയലാർ അവാർഡ്, ഗാനരചയ്ക്ക് ദേശീയ/ സംസ്ഥാന അവാർഡുകൾ. മണ്ണിന്റെയും മനുഷ്യന്റെയും ജീവശക്തി ആവാഹിച്ചെടുത്ത് സ്വന്തം തൂലികയിലൂടെ അവതരിപ്പിച്ച് ജനസമ്മ തിനേടിയ വിപ്ലവാശയനായ കവിയാണ് ഒ.എൻ.വി. എന്ന ത്ര്യക്ഷര ത്തിൽ സുവിദിതനായ ഒ.എൻ.വേലുക്കുറുപ്പ്.

പ്രധാനകൃതികൾ : ഭൂമിക്കൊരു ചരമഗീതം, അഗ്നിശലഭങ്ങൾ, ഒരു തുള്ളി വെളിച്ചം, അക്ഷരം, മരുഭൂമി, ദാഹിക്കുന്നപാനപാത്രം, അപ രാഹ്നം, മൃഗയാ, ഉജ്ജയിനി, സ്വയംവരം, ഭൈരവന്റെതുടി, മയിൽപ്പീ ലി, ശാർങ്ഗകപക്ഷികൾ, കവിതയിലെ ചില സമാന്തരരേഖകൾ, തോന്ന്യാക്ഷരങ്ങൾ.

6.25 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക.

1. മുത്തശ്ശിയുടെ വാക്കിലൂടെ കവി അർത്ഥമാക്കുന്നതെന്ത്?

2. "വിജ്ഞാനപ്പനയോലയിൽ കൊത്തി എന്റെ നാവിന്നുരം വായ്പിച്ചു" - എന്ന വരികളിലൂടെ കവി സൂചിപ്പിക്കുന്ന യാഥാർത്ഥ്യമെന്ത്?

3. കടൽകണ്ട കവിയുടെ അനുഭൂതിയും ഭാവനയും സ്വന്തം വാക്കുകളിൽ വ്യക്തമാക്കുക.

6.26 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

നാടുകളും വീടുകളും നഗരങ്ങളായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലഘട്ട മാണിത്. സ്വന്തം നിലനില്പിനെ അപകടപ്പെടുത്തുന്ന തരത്തിലുള്ള

വികസനത്തിനുപിന്നാലെ പായുകയാണ് മനുഷ്യൻ. പരിസ്ഥിതിക്കു വിനാശം വരുത്തുന്ന, വനങ്ങളും പച്ചപ്പുമൊക്കെ നഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന തരത്തിലുള്ള വികസനമുന്നേറ്റം ഈ ഭൂമിയെ മനുഷ്യവാസയോഗ്യമല്ലാതാക്കിത്തീർത്തേക്കാവുന്ന കാലം അതിവിദൂരമല്ല. ഇനി വരുന്ന തലമുറയ്ക്ക് ഇവിടെ വാസം സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ അതിന്റെ ഏക ഉത്തരവാദി മനുഷ്യസമൂഹംതന്നെയാണ്. പ്രകൃതി നൽകുന്ന പാഠങ്ങളിലൂടെ തിരിച്ചറിവു നേടി അവൻ തിരുത്താൻ തയാറാവും എന്ന പ്രത്യാശ പ്രദാനംചെയ്യുന്നൊരു കവിതയാണ് 'ഒരുപാട്ട് പിന്നെയും'. ഈ കവിതയിലെ, വെട്ടിയ കുറ്റിമേൽ ഒറ്റയ്ക്കിരുന്ന് വെട്ടിമാറ്റാത്ത ഒറ്റച്ചിറകിനാൽ താളമിട്ട് മനസ്സ് തെളിഞ്ഞു പാടുന്ന കാട്ടുപക്ഷി മനുഷ്യനെ ഇരുത്തി ചിന്തിപ്പിക്കാൻപോന്ന ഒരു ബിംബമാണ്; അവനെ പ്രചോദിപ്പിക്കാനും.

പാഠം 6 : ഒരു പാട്ട് പിന്നെയും

"ഒരു പാട്ടു പിന്നെയും പാടിനോക്കുന്നിതാ
ചിറകൊടിഞ്ഞുള്ളൊരിക്കാട്ടുപക്ഷി!
മഴുതിന്ന മാമരക്കൊമ്പിൽ തനിച്ചിരു-
ന്നൊടിയാച്ചിറകു ചെറുതിളക്കി
നോവുമെന്നോർത്തോ? പതുക്കെയനങ്ങാതെ
പാവം പണിപ്പെട്ടു പാടിടുന്നു!
ഇടറുമിഗ്ഗാനമൊന്നേറ്റു പാടാൻ കൂടെ-
യിണയില്ല കൂട്ടിന്നു കിളികളില്ല
പതിവുപോൽ കൊത്തിപ്പിരിഞ്ഞുപോയ് മെയ്ച്ചൂടി-
ലടവെച്ചുണർത്തിയ കൊച്ചുമക്കൾ
ആർക്കുമല്ലാതെ, വെളിച്ചവും ഗാനവും
കാറ്റും മനസ്സിൽ കുടിയിരുത്തി
വരവായൊരന്തിയെക്കണ്ണാലുഴിഞ്ഞുകൊ-
ണ്ടൊരുകൊച്ചുരാപ്പൂവുണർന്ന നേരം
ഒരുപാട്ടുകൂടിപ്പതുക്കെ മൂളുന്നിതാ
ചിറകൊടിഞ്ഞുള്ളൊരിക്കാട്ടുപക്ഷി!
ഇരുളിൽതിളങ്ങുമിപ്പാട്ടു കേൾക്കാൻ കൂടെ
മരമുണ്ടു മഴയുണ്ടു കുളിരുമുണ്ട്!
നിഴലുണ്ടു പുഴയുണ്ടു, തലയാട്ടുവാൻ താഴെ
വഴിമരച്ചോട്ടിലെപ്പുല്ലുമുണ്ട്!...
ആരുമില്ലെങ്കിലെന്തായിരം കൊമ്പത്തു
താരുകളുണ്ടു താരങ്ങളുണ്ട്!
അപ്പാട്ടിലാഹ്ലാദത്തേനുണ്ട്, കനിവെഴും
സ്വപ്നങ്ങളുണ്ട്, കണ്ണീരുമുണ്ട്!...
ഒരു പാട്ടു പിന്നെയും പാടവേ തൻ കൊച്ചു
ചിറകിന്റെ നോവു മറന്നുപോകെ

ഇനിയും പറക്കില്ലയെന്നതോർക്കാതെയാ
വിരിവാനമുള്ളാൽ പുണർന്നുകൊണ്ടേ
വെട്ടിയ കുറ്റിമേൽ ചാഞ്ഞിരുന്നാർദ്രമായ്
ഒറ്റച്ചിറകിന്റെ താളമോടെ
ഒരുപാട്ടുവീണ്ടും തെളിഞ്ഞു പാടുന്നിതാ
ചിറകൊടിഞ്ഞുള്ളൊരിക്കാട്ടുപക്ഷി!...

6.27 പദബോധനം

പിന്നെയും	-	വീണ്ടും
മാമരം	-	വലിയമരം
മഴു	-	മരംമുറിക്കാനുള്ള ആയുധം (കോടാലി)
തനിച്ച്	-	ഒറ്റയ്ക്ക്
കൊമ്പ്	-	ശിഖരം
ഇളക്കുക	-	അനക്കുക
ഇടറുക	-	പതറുക
ഏറ്റുപാടുക	-	കൂടെപ്പാടുക
ഇണ	-	ജോഡി
പതിവ്	-	എപ്പോഴത്തെയും പോലെ
മെയ്	-	ശരീരം
ചൂട്	-	താപം
മെയ്ച്ചൂട്	-	ശരീരോഷ്മാവ്
അടവയ്ക്കുക	-	മുട്ടവിരിയിച്ച് കുഞ്ഞുങ്ങളെ പുറത്തു കൊണ്ടുവരുന്ന പ്രക്രിയ
ഗാനം	-	പാട്ട്
കുടിയിരുത്തുക	-	പ്രതിഷ്ഠിക്കുക
അന്തി	-	സന്ധ്യ
കൊച്ച്	-	ചെറുത്
രാപ്പൂവ്	-	രാത്രി വിടരുന്ന പൂവ്
പൂവുണർന്ന	-	പൂവിരിഞ്ഞ/പൂവ് വിടർന്ന
പതുക്കെ മൂളുക	-	ശബ്ദം താഴ്ത്തി മൂളുക
താര്	-	പൂമൊട്ട്
താരം	-	നക്ഷത്രം
ആഹ്ലാദം	-	സന്തോഷം
കനിവ്	-	അലിവ്/ദയ
നോവ്	-	വേദന
ഓർക്കാതെ	-	ഓർമ്മിക്കാതെ
വാനം	-	ആകാശം
വിരിമാനം	-	വിസ്തൃതമായ ആകാശം
ഉള്ള്	-	മനസ്സ്

പുണരുക - ആലിംഗനം ചെയ്യുക

ആർദ്രമായി - അലിവോടെ

6.28 ആശയസംഗ്രഹം

ചിറകൊടിഞ്ഞ ഒരു കാട്ടുപക്ഷി തന്റെ ഒടിയാത്ത ചിറക് ചെറുതായി ഇളക്കിക്കൊണ്ട്, ഒടിയാത്ത ചിറകിന്റെ മുറിവ് നോവിക്കുമെന്നോർത്ത്, അനങ്ങാതെ, പതുക്കെ വലിയ മരത്തിന്റെ കോടാലിക്കയ്യിനാൽ മുറിവേറ്റ കൊമ്പിലിരുന്ന്, പണിപ്പെട്ട് പിന്നെയും ഒരു പാട്ട് പാടിനോക്കുകയാണ്. ഇടറുന്ന ആ ഗാനം ഒന്നേറ്റുപാടാൻ അവളുടെ കൂടെ ഇണയോ കൂട്ടുകാരായ മറ്റു കിളികളോ ഇല്ല. സ്നേഹത്തിന്റെ ചൂടിൽ അടവച്ചു വിരിയിച്ച കൊച്ചുമക്കൾ പതിവുപോലെ കൊത്തിപ്പിരിഞ്ഞുപോയി. ആർക്കുവേണ്ടിയുമല്ലാതെ വെളിച്ചത്തെയും ഗാനത്തെയും കാറ്റിനെയും മനസ്സിൽ കുടിയിരുത്തി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സന്ധ്യാനേരത്തിനെ നോക്കിക്കൊണ്ട് ഒരു കൊച്ച് രാപ്പൂവിടർന്ന സന്ധ്യാവേളയിൽ ഒരു പാട്ടുകൂടി അവളിതാ പതുക്കെ മൂളുന്നു.

അവൾ പാടുന്ന ആ പാട്ട് ഇരുളിൽ തിളങ്ങുന്നു. അതുകേൾക്കാൻ മരവും മഴയും കുളിരും നിഴലും പുഴയുമൊക്കെയുണ്ട്. ആ പാട്ട് കേട്ട് തലയാട്ടുവാൻ വഴിമരച്ചോട്ടിലെപ്പുല്ലുണ്ട്. ഇനി ആരുമില്ലെങ്കിൽത്തന്നെ എന്താണ്? ആയിരം കൊമ്പുകളിലെ പൂമൊട്ടുകളുണ്ട്. കൂടാതെ ആകാശത്ത് താരങ്ങളുമുണ്ട്. അവളുടെ ആ പാട്ടിൽ ആഹ്ലാദത്തേനുണ്ട്. കനിവെഴുന്ന സ്വപ്നങ്ങളുണ്ട്; ഒപ്പം കണ്ണുനീരും. ഒരു പാട്ടു പിന്നെയും പാടുമ്പോൾ അവളുടെ കൊച്ചു ചിറകിന്റെ നോവ് അവൾ മറന്നുപോകുന്നു. തനിക്കിനി പറക്കാൻ കഴിയില്ലെന്നത് അവൾ മറന്നുപോകുന്നു. അതിനാൽ അവൾ മുകളിൽ കാണുന്ന വിശാലമായ ആകാശത്തെ ഉള്ളുകൊണ്ട് പുണരുന്നു. എന്നിട്ട് വെട്ടിമാറ്റിയ കുറ്റിയുടെ മേൽ ചാഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ട് ചിറകൊടിഞ്ഞ ആ കാട്ടുപക്ഷി തന്റെ ഒടിയാത്ത ചിറകിനാൽ താളമിട്ടുകൊണ്ട് ഒരു പാട്ട് വീണ്ടും തെളിഞ്ഞുപാടുന്നു.

സുഗതകുമാരിയുടെ പരിസ്ഥിതിക്കവിതകളിലൊന്നാണ് 'ഒരു പാട്ട് പിന്നെയും'. കാടും മേടും കാട്ടുമരങ്ങളും നാട്ടുചോലകളും വെട്ടിനശിപ്പിക്കുന്ന ക്രൂരമായ പരിസ്ഥിതിവിനാശമാണ് ഈ കവിതയുടെ ഇതിവൃത്തം. പക്ഷെ ഈ കൊടിയ വിനാശത്തിലും പ്രത്യാശയുടെ കിരണങ്ങൾ അസ്തമിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് കവയിത്രി നമ്മെ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെ പിന്നെയും പിന്നെയും പാടിനോക്കുന്ന ചിറകൊടിഞ്ഞ ആ കാട്ടുപക്ഷി പ്രകൃതിയുടെ ഓരോ പരുക്കുകളും തന്റെ നെഞ്ചിലേറ്റുവാങ്ങി പരിതപിക്കുന്ന ആ പാവം മാനവഹൃദയം പേറുന്ന കവയിത്രിതന്നെയാണ്. ആർക്കുവേണ്ടിയുമല്ലാതെ മനസ്സിൽ ഗാനവും കാറ്റും വെളിച്ചവും നിറച്ച കവയിത്രി പാടുന്നു/എഴുതുന്നു. ആ കിളിയുടെ പാട്ടുകേൾക്കാൻ മരവും മഴയും കുളിരും നിഴലും പുഴയും പുല്ലും താരുകളും താരങ്ങളും ചേർന്ന പ്രകൃതി കാതോർത്തു നില്ക്കുന്നു. ആ പാട്ടിൽ തന്റെ ഒരു ചിറക് നഷ്ടപ്പെട്ടില്ലല്ലോ എന്ന ആഹ്ലാദവും ഭാവിയുടെ സ്വപ്നത്തിന്റെ കനിവുമുണ്ട്. ഒപ്പം പ്രകൃതി

ചൂഷണത്തെയോർത്ത്, വനനശീകരണത്തെയോർത്തുള്ള വേദനയുടെ കണ്ണീരുമുണ്ട്. എന്നിട്ടും വീണ്ടുമവൾ പാടുന്നു. ആ പാട്ടിൽ തന്റെ നഷ്ടമായ ചിറകിന്റെ വേദന അവൾ മറന്നുപോകുന്നു. ആ വേദന മറക്കാനുള്ള ശ്രമമാണ് അവളുടെ പാട്ട്. ഇല്ലാത്തതിനെക്കുറിച്ചോർത്ത് വിലപിക്കാതെ ഉള്ളതിനെയോർത്ത് സന്തോഷിക്കുകയും അഭിമാനിക്കുകയുമാണവൾ. ഇനിയും പറക്കാൻ തനിക്കു കഴിയില്ലെന്നതു മറന്ന് താൻ പറന്നുനടന്ന അനന്തമായ ആകാശത്തെ ഉള്ളാൽ പുണർന്ന് മനസ്സുതെളിഞ്ഞ് അവൾ ഒറ്റച്ചിറകിന്റെ താളത്തിൽ വെട്ടിയ കുറ്റിമേൽ ഇരുന്ന് പ്രത്യാശയുടെ പാട്ടുപാടുകയത്രേ. ഇവിടെ മഴുതിന്ന മാമരക്കൊമ്പും വെട്ടിയ കുറ്റിയും പക്ഷിയുടെ ഒടിഞ്ഞ ചിറകും പകർന്നു നൽകുന്ന കല്പനകളുടെ അർത്ഥവ്യാപ്തി പരിസ്ഥിതിവിനാശത്തിന്റെ ഭീകരത വെളിപ്പെടുത്തുന്നു.

6.29 കവിപരിചയം

സുഗതകുമാരി : പ്രസിദ്ധ കവി ബോധേശ്വരന്റെ മകൾ. 1934 ജനുവരിയിൽ ആറന്മുളയിൽ ജനിച്ചു. കവയിത്രി, പരിസ്ഥിതിപ്രവർത്തക, സാമൂഹികപ്രവർത്തക എന്നീ നിലകളിൽ പ്രശസ്ത. പ്രകൃതിയോടും ജീവജാലങ്ങളോടുമുള്ള സ്നേഹവും അനുകമ്പയും ആ ജീവാത്മാവിന്റെ അംശമാണ്. കേന്ദ്ര/കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, വയലാർ അവാർഡ് എന്നിവ ഉൾപ്പെടെ നിരവധി പുരസ്കാരങ്ങൾ നേടിയിട്ടുണ്ട്.

പ്രധാനകൃതികൾ : പാതിരാപ്പൂക്കൾ, മുത്തുച്ചിപ്പി, ഇരുൾച്ചിറകുകൾ, പാവം മാനവഹൃദയം, അമ്പലമണി, തുലാവർഷപ്പച്ച, രാത്രിമഴ, രാധയെവിടെ, കൃഷ്ണ കവിതകൾ, കാവുതീണ്ടല്ലേ, ദേവദാസി തുടങ്ങിയവ.

6.30 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

1. ഒരുപാട്ടുപാടാൻ ശ്രമിക്കുന്ന പക്ഷിയുടെ അവസ്ഥ സ്വന്തം വാക്കുകളിൽ വിവരിക്കുക.
2. പക്ഷിയുടെ പാട്ട് കേൾക്കുന്നവർ ആരൊക്കെയാണ്?
3. ഈ കവിതയിലെ 'പക്ഷി' പരിസ്ഥിതിവിനാശത്തിന്റെ ദുരന്തഫലങ്ങളെ വിളിച്ചറിയിക്കുന്ന പ്രതീകമാണ് - പരിശോധിക്കുക.

6.31 വിഷയാവതരണവും പാഠഭാഗവും

ആധുനിക വാർത്താവിനിമയമാധ്യമങ്ങളിൽ പുതുതലമുറയ്ക്ക് ഒഴിവാക്കാൻ പറ്റാത്ത ഒരു ഇലക്ട്രോണിക് മാധ്യമമായി മൊബൈൽഫോൺ മാറിയിരിക്കുന്നു. നിമിഷവേഗത്തിൽ വൻകരകൾ താണ്ടി വിവരങ്ങൾ കൈമാറുന്ന ഈ ഇലക്ട്രോണിക് യന്ത്രം മനസ്സുകൾ തമ്മിലുള്ള അകലത്തെ കുറയ്ക്കുന്നു; ബന്ധങ്ങൾ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നു. എന്തിനേറെ, സാധാരണ ഒരു മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം ചിട്ടപ്പെടുത്തുന്നതുതന്നെ ഇന്ന് കൈവെള്ളയിലിരിക്കുന്ന മൊബൈ

ലിന്റെ റിംഗ്ടോണുകൾക്കനുസരിച്ചാണ്. നിഷേധിക്കാനാവാത്ത ഒരു അടിമത്തം മൊബൈൽഫോണിനോട് നമുക്കുണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞു. ഏതൊരു വസ്തുതയ്ക്കും നല്ലതും ചീത്തയുമായ രണ്ട് വശങ്ങൾ കണ്ടെത്താൻ കഴിയുന്നു. മൊബൈൽഫോണും ഇതിൽനിന്നു ഭിന്ന മല്ല. മലയാളിയുടെ സന്തതസഹചാരിയായി മാറിയ മൊബൈലിന്റെ ദോഷവശങ്ങളെക്കുറിച്ചാണ് റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ ഈ കവിത നമ്മോട് സംവദിക്കുന്നത്.

പാഠം 7 : മൊബൈൽ ഫോൺ

കാതിലിങ്ങനെ ചേർത്താൽ
    കാഞ്ഞുപോയിടാമത്രെ
കാലാന്തരത്തിൽ തല-
    ച്ചോറിന്റെയടുക്കുകൾ
നെഞ്ചത്തെ കീശ്യ്ക്കുള്ളിൽ
    തഞ്ചത്തിലിട്ടെന്നാലും
ചഞ്ചലമായിത്തീരും
    ചങ്കിലെ മിടിപ്പുകൾ
അരയിൽ തിരുകിയാൽ
    കുറയും ജീവശ്ശക്തി
പിറകിൽ വെച്ചാൽ കത്തി-
    ക്കരിയും പാവം കിഡ്നി.
എവിടെ സൂക്ഷിച്ചാലു-
    മാഴത്തിലെത്തിച്ചേർന്നു
മെല്ലവെ ദ്രവിപ്പിക്കു-
    മുള്ളറയോരോന്നായി
എങ്കിലുമുടലിൽനി-
    ന്നിതു ഞാൻ മാറ്റുന്നീല
എനിക്കു നിന്നോടുള്ള
    മാരകപ്രണയംപോൽ

6.32 പദബോധനം

കാത്	-	ചെവി
കാഞ്ഞുപോവുക	-	നശിച്ചുപോവുക
കാലാന്തരം	-	കുറെ കാലങ്ങൾക്കുശേഷം
കീശ	-	പോക്കറ്റ്
ചങ്ക്	-	ഹൃദയം
ചഞ്ചലം	-	ക്രമംതെറ്റൽ
ജീവശ്ശക്തി	-	പ്രത്യുല്പാദനശേഷി
തഞ്ചത്തിൽ	-	സൂത്രത്തിൽ
ആഴം	-	താഴ്ച/ഉള്ളിലേക്ക്

ഉള്ളറ	-	അകത്തെ അറ
ഉടൽ	-	ശരീരം
മാരകം	-	മരിപ്പിക്കുന്നത്

6.33 ആശയസംഗ്രഹം

കാതിൽ ചേർത്തുപിടിച്ച് ഏറെനേരം സംസാരിച്ചാൽ നമ്മൾപോലുമറിയാതെ നമ്മുടെ തലച്ചോറിലെ കോശങ്ങൾ നശിച്ചുപോയേക്കാം.

ഇനി നെഞ്ചിലെ പോക്കറ്റിനുള്ളിൽ (ഷർട്ടിലെ പോക്കറ്റ്) സൂത്രത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുവച്ചാൽ ഹൃദയമിടിപ്പിന്റെ താളം തെറ്റിയേക്കാം.

അപ്പോൾ അരയിലെ പോക്കറ്റിൽ (പാന്റിന്റെ പോക്കറ്റിൽ) തിരുകി സൂക്ഷിച്ചാൽ അത് പ്രത്യുല്പാദനശേഷിയെ കുറച്ചേക്കാം.

ഇനി ഇപ്പോൾ പുറകിലെ പോക്കറ്റിൽ വച്ചാലോ അത് കിഡ്നിയുടെ പ്രവർത്തനത്തെയാകും തകരാറിലാക്കുന്നത്. എവിടെ സൂക്ഷിച്ചാലും മൊബൈൽ ഫോണിന്റെ റേഡിയേഷൻ ഉള്ളിലേക്കിറങ്ങിച്ചെന്ന് അവിടവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട അവയവങ്ങളെ പതിയെപ്പതിയെ പ്രവർത്തനരഹിതമാക്കും. ഈ ദോഷങ്ങളൊക്കെ എനിക്കറിയാം എന്നാലും ഞാനിതിനെ കൈവശം സൂക്ഷിക്കുന്നു. എനിക്ക് നിന്നോടുള്ള മാരകപ്രണയം മാറ്റാൻ കഴിയാത്തതുപോലെ അതിനെ എന്റെ ഉടലിൽനിന്ന് എനിക്ക് മാറ്റാൻ കഴിയുന്നില്ല.

(മൊബൈലിന്റെ അമിതോപയോഗം ആയുസ്സിനും ആരോഗ്യത്തിനും ദോഷകരമാണെന്ന് ഉപയോഗിക്കുന്നവർക്ക് അറിയാം. എന്നിട്ടും അവനത് ഉടലിന്റെ ഭാഗമായി കൊണ്ടുനടക്കുന്നു. അതിന് അടിമപ്പെട്ടതായി മാറിയിരിക്കുന്നു അവന്റെ ജീവിതം. അതിൽനിന്ന് പുറത്തുകടക്കാനാവുന്നില്ല. പ്രണയത്തിന്റെ മാസ്മരികതയിലകപ്പെടുന്നവർ അതിലെ ചതിക്കുഴികളെ കാണാറില്ല. വരുംവരായ്കകളെക്കുറിച്ച് ഓർക്കാറില്ല. പ്രണയം ജീവനെയും ജീവിതത്തെയും അപകടപ്പെടുത്തും എന്ന തിരിച്ചറിവ് ലഭിച്ചാലും തന്റെ പ്രണയത്തെ ഉപേക്ഷിക്കാൻ കാമുകീകാമുകന്മാർ സാധാരണ ശ്രമിക്കാറില്ല. പ്രണയം ഉപേക്ഷിക്കാനാവാത്ത മാസ്മരികവലയത്തിലകപ്പെടുത്തുന്നതുപോലെ ഇവിടെ മൊബൈലിന്റെ ഉപഭോഗസംസ്കാരത്തിലകപ്പെട്ട നായകന്/നായികയ്ക്ക് അതിൽനിന്ന് മോചനമില്ല. മൊബൈൽഫോണിന്റെ ഉപയോഗം ഒരു ഊരാക്കുരുക്കായി നമ്മെ കീഴ്പ്പെടുത്തിക്കഴിഞ്ഞു എന്ന തിരിച്ചറിവാണ് ഈ കവിത വായനക്കാരന് നൽകുന്നത്.

6.34 കവിപരിചയം

മലയാളസാഹിത്യത്തിലും സിനിമയിലും നിറഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന വ്യക്തിത്വമാണ് റഫീക്ക് അഹമ്മദ്. 1961-ൽ തൃശൂരിൽ ജനിച്ചു. കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, ചലച്ചിത്രഗാനരചനയ്ക്കുള്ള സംസ്ഥാന അവാർഡ് എന്നിവ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പലപ്പോഴും സമൂഹത്തിലേക്കുറ്റുനോക്കുന്ന സൂക്ഷ്മദർശിനിയായി മാറുന്നു ആ കവിമനസ്സ്. കാഴ്ചയുടെ അടക്കങ്ങളാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതയുടെ ശക്തി.

മലയാളത്തിന്റെ കാവ്യപാരമ്പര്യത്തെ പാടേ നിഷേധിക്കാതെ പുതിയ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾക്ക് കാവ്യാത്മകമായ രേഖാസാക്ഷ്യം അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് റഫീക്ക്.

പ്രധാന കൃതികൾ : പാറയിൽ പണിഞ്ഞത്, ആൾമറ, ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ വവ്വാൽ, തോരാമഴ, അഴുക്കില്ലം, ശിവകാമി, ശീട്ടുകളിക്കാർ, സത്യവാങ്മൂലം, റഫീക്ക് അഹമ്മദിന്റെ കവിതകൾ.

6.35 പുരോഗതി സ്വയം പരിശോധിക്കുക

1. മൊബൈലിൽ കവി കാണുന്ന ദൂഷ്യഫലങ്ങളെന്തെല്ലാം?

2. പ്രണയവും മൊബൈൽ ഫോണും ജീവിതത്തെ അപകടപ്പെടുത്തുന്ന ആകർഷണീയതയുള്ളവയാണെന്ന് കവി സമർത്ഥിക്കുന്നതെങ്ങനെ?

3. മൊബൈൽ ഫോൺ എന്ന കവിതയിലെ 'ആധുനികത' വിശദമാക്കുക.

ignou
THE PEOPLE'S
UNIVERSITY